

LÊ TẤN HIỂN

NHÓM

ĐẶC NHIỆM

NHÀ

G21

TRUYỆN THIẾU NHI

KẺ MẠO DANH TỪ THIÊN

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI 1996

LÊ TẤN HIỂN

**NHÓM ĐẶC NHIỆM
NHÀ C21**

Bộ truyện dài nhiều tập

KỂ MẠO DANH TỪ THIÊN

**NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI
HÀ NỘI 1996**

Tùng như bị ra lệnh, chẳng dám hỏi thêm gì, luống cuống chẳng kịp mặc áo sơ mi, bỏ cả cơm, hộc tốc gói ba cái lọ chạy một mạch xuống cầu thang, hướng thẳng nhà Minh "tổ cú" lao tới với tốc độ tên bắn, trong khi Mèo Con vẫn còn đứng giữa nhà một mình. Cô bé thở phào, lặng lẽ khép cửa hộ nhà bạn, từ tốn xuống cầu thang bước về...

May mắn cho Tùng, bố Minh "tổ cú" có ở nhà, ông đang chuẩn bị đi đâu. Tùng thở ra dài tai, hỗn hển nói với bố Minh "tổ cú" toàn bộ ý muốn và nội dung Tuyết Mèo Con vừa dặn mình, giọng cực kỳ khẩn thiết và nghiêm trọng. Bố Minh bình tĩnh hỏi :

- Bác sẽ mang đi ngay. Nhưng cháu thử nói qua biện pháp điều tra và cách lấy những hạt đậu này như thế nào. Vì sao lại nghi vấn nó là những hạt bị nhiễm độc ?...

Tùng vừa nói vừa chưa hết thở :

- Chúng cháu sẽ báo cáo bác sau. Tình hình gấp lắm rồi, xin bác cứ mang đi xét

nghiệm ngay lập tức. Việc chính là bắt thủ phạm đã, đừng để nó trốn thoát lần nữa...

Hiểu tâm trạng của Tùng, cũng giống như con trai mình, ông bố Minh không hỏi gì thêm nữa. Ông vội vã vận sắc phục, mang ba cái lọ, lên đường ngay. Ra đến cửa, ông còn quay lại nói với :

- Các con cứ chờ ở nhà, kết quả thế nào, ngay từ viện khoa học hình sự, bố sẽ điện về ngay !...

*

Mở sáng hôm sau, mới hơn 4 giờ - còn một tiếng nữa mới tới giờ tập võ của cả nhóm - Minh "tổ cú" đã chạy đến dưới ban công nhà Tùng "khểnh" khu E2. Đứng tặc lười bốn năm lần vẫn không thấy động tĩnh gì, Minh "tổ cú" phá quy định, bắc loa tay lên gọi rõ to :

- Tùng ơi ! Tùng... ơ... ơ ! Tùng !...

Nghe tiếng Minh gọi, Tùng "khểnh" bật lao ra khỏi màn nhảy ba bốn bậc chạy xuống thang gác, người vẫn mặc độc cái quần đùi không.

Vừa thấy Tùng ra, Minh "tổ cú" mừng rỡ vỗ lấy bạn, thông báo ngay :

- Trúng tử rồi, trúng tử rồi cậu ơi ! Giỏi quá ! Đêm qua, một giờ, bố tớ điện về... tuyệt vời. Một lọ đầu có nhiễm ma túy, y như lần xét nghiệm trước. Theo địa chỉ ở lọ, các chú công an đã huy động lực lượng bao vây, khám nhà, đọc lệnh bắt được ngay tên chuyên chở ma túy, chính cái tên đi xe mô tô phân khối lớn ấy. Tang vật thu được cả ma túy chúng chưa kịp chuyển đi tiêu thụ... Bố tớ bảo lần này chúng mình sẽ được thưởng to lắm ! Các cậu giỏi thật, ai là người điều tra ra đấy ?

Tùng cũng thực sự bất ngờ trước tin vui vừa đến, trước mặt cậu, hình ảnh của nữ trinh sát giấu tài - Tuyết Mèo Con chợt hiện lên với đôi má lúm đồng tiền dễ thương và duyên dáng, cậu quay ra trả lời Minh :

- Một thành viên ngoài "biên chế đặc nhiệm" phá án đấy !

NỖI LO CỦA CHÚ CÒI "KHẾNH"

Sau chiến công bất ngờ tìm ra địa chỉ của tên buôn lậu ma túy, các chú công an thực sự sung sướng trước khả năng điều tra tội phạm của các em học sinh trong nhóm bạn của con trai anh đội trưởng cảnh sát hình sự - tức là bố Minh "tổ cú". (Các chú cũng chỉ biết thế thôi, vì cái tên "Nhóm đặc nhiệm C21", Minh và các bạn vẫn kiên quyết giữ bí mật đến cùng). Chú trưởng công an phường, theo đúng quy định phát hiện và tố giác tội phạm, làm công văn đề nghị cấp trên khen thưởng các em thiếu niên thông minh và mưu trí của phường mình. Công an thành

phố quyết định tặng thưởng các em có công phát hiện tội phạm trong vụ án vừa qua 1 triệu đồng, để mua sắm sách vở và đồ dùng học tập.

Tin vui đến trong buổi họp nhóm đặc nhiệm ở "điểm hẹn" - sân tập thể thao trong câu lạc bộ người cao tuổi khu C - làm các trinh sát mặt mày rạng rỡ hẳn lên. Chỉ riêng Tùng "khếnh", cậu ta có phần bối rối và lo lắng riêng mà chỉ mình cậu biết. Lát nữa, cậu sẽ phải ăn nói thế nào với các bạn trong nhóm về Mèo Con đây? Đánh rằng vụ án "ĐCĐX" do cậu làm chỉ huy trưởng chuyên án đã phá xong, thủ phạm đã bị công an bắt, thắng lợi phải nói là vượt sức tưởng tượng và chờ đợi của các trinh sát, song, ngoài câu trả lời lấp lửng với Minh "tổ cú" hôm trước, thì cho đến giờ này, vẫn chưa cậu nào được biết cụ thể ai thực hiện phá án và trình tự biện pháp điều tra như thế nào? "Chúng nó mà biết người điều tra ra không phải là mình, mà lại là một "cô nương" hàng xóm cả bọn chưa hề quen, thì không biết sẽ như thế nào? Chắc chắn là mình sẽ ăn một trận phê bình và mắng mỏ nên thân cho mà xem. Ài chứ Sáng "lợn", nó lại được thể bảo mình là "ninh con gái", là thấy bọn tóc dài thì "chưa kháo đã xưng", v.v... Còn việc vi phạm quy định của nhóm, tiết lộ bí mật ra ngoài thì rõ ràng không thể chối cãi được với

tụi nó rồi, chỉ còn mỗi cách lý lẽ "lấy 'mục đích cuối cùng là tìm ra thủ phạm làm chính" để giảm bớt và bào chữa cho sai lầm của mình thôi". Khổ thế đấy, chuyên án phá xong, chuẩn bị lĩnh thưởng, thành công mỹ mãn, đáng ra chỉ còn việc chuẩn bị liên hoan ăn mừng hỉ hả với nhau, thì cu "khềnh" nhà ta lại lo sốt vó !

Bởi thế, từ hôm qua, "đã đâm lao phải theo lao", Tùng mò sang nhà Tuyết Mèo Con, vừa nhân việc báo cho cô nương biết kết quả phá án nhờ những lọ đậu ghi địa chỉ của nó, vừa muốn biết Mèo Con đã điều tra và kiểm những hạt đậu ấy bằng cách nào. Quan tọng hơn nữa, đang "bí nước" trước việc phải báo cáo lại với nhóm sự thật về hai nữ trinh sát ngoài biên chế đặc nhiệm, cậu cũng muốn bày tỏ với Tuyết để tham khảo ý kiến, hay đúng hơn, muốn cô nàng hiến kế cho tình huống nan giải này. "Cái đầu Mèo Con "siêu" như thế, thể nào nó chẳng nghĩ ra một cách nào đó mách nước cho mình. Thôi đành nói toạc hết, may ra còn tìm được phương cách chống chế" - Tùng "khềnh" nghĩ thế.

Đón Tùng "khềnh" vào nhà, Mèo Con rót nước mời, rồi hỏi ngay :

- Thế nào ? Các chú công an đã xét nghiệm đậu của tớ chưa, kết quả ra sao rồi ?

Tùng sốt sắng trả lời :

- Tớ sang để báo tin mừng cho cậu đây. Qua xét nghiệm, đúng là đậu xanh trong một lọ bị nhiễm chất ma túy, giống y xì lần xét nghiệm mấy hạt đậu trong mề chim. Ngay đến hôm đó, theo địa chỉ cậu ghi để trong lọ, các chú công an đã tung lực lượng bao vây và khám nhà, bắt được ngay tên tội phạm và tang vật. Sự việc diễn ra rất nhanh gọn và kịp thời...

- Tớ biết ngay mà, nhất định là một trong ba địa chỉ ấy.

- Tớ có lời thay mặt cả nhóm chúng tớ, cảm ơn cậu đã giúp đỡ rất nhiệt tình và hiệu quả nhanh chóng. Có điều, để rút kinh nghiệm và học tập, tớ muốn cậu cho biết đã làm cách nào điều tra được như vậy ?

- Nay, hình như khi sang nhờ chúng tớ giúp, cậu đâu có đặt điều kiện ấy ! - Tuyết bắt bẻ.

- Đúng, tớ công nhận. Nhưng đây có phải tớ bắt buộc các cậu phải nói đâu, chỉ là muốn học tập kinh nghiệm thôi. Vả lại, hôm nọ cậu chả đã nói, nguyên tắc của Mèo Con là chỉ tiết lộ phương pháp khi việc điều tra đã hoàn thành cơ mà. Bây giờ thủ phạm bị bắt, vụ án kết thúc rồi, còn gì mà phải bí mật...! - Tùng cố tìm lý lẽ thuyết phục.

Nhưng, hình như Mèo Con đang âm thầm một kế hoạch gì đó, nên cô nàng cứ mუმ mუმ cười đầy ẩn ý :

- Được rồi, cứ yên tâm, tớ sẽ nói hết chứ giấu các cậu làm gì. Nhưng mà, cậu cũng đã nói cho tớ nghe tí nào về các cậu đâu. Nếu đấy còn muốn giấu, thì liệu đây có cần phải thật thà khai báo không đấy ? Đi nhờ, đã không trả công, còn muốn người ta phải kể lể cách làm thì vô lý thật...

Nghe cô nàng Mèo Con nửa đùa nửa thật, Tùng cũng thấy lo lo. Quả thật, thuyết phục, lay chuyển được "nữ tướng" này cũng không phải chuyện dễ dàng. Đến nước ấy, có lẽ đành phải "ngửa bài" mà nói hết cho nó biết. Dẫu sao, Tuyết Mèo Con cũng không phải loại xoàng. Muốn hay không thì rõ ràng cô ta vừa điều tra thành công vụ "DCCDX" giúp nhóm đặc nhiệm C21 của mình cơ mà. Với tài năng như Mèo Con, cần phải được vận động và kết nạp vào nhóm, thì lực lượng trinh sát đặc nhiệm sẽ càng mạnh hơn chứ sao. Vậy có tiết lộ bí mật của nhóm cho Mèo Con, nghĩ cũng không nguy hiểm gì đến mục đích hoạt động của các cậu. Tuyết Mèo Con cũng là một "cây" bắt tội phạm cỡ "siêu" đấy thôi. Công bằng mà nói, khối trinh sát "biên chế" hẳn hoi, đã chắc gì có được năng khiếu và cái đầu hơn Tuyết !

Nghĩ vậy, Tùng "khềnh" quyết định sẽ tiết lộ một ít sự thật của nhóm các cậu, và tranh thủ vận động Tuyết Mèo Con tham gia vào nhóm đặc nhiệm C21. Bởi dẫu sao

cũng "một công đôi việc", cô nàng đã nói như mà cả như vậy, không nhả ra chút "bí mật" của mình, thì khó lòng khai thác được Mèo Con cách thức điều tra vụ vừa qua lắm. Thế là Tùng tí tê kể cho Mèo Con nghe đầu đuôi câu chuyện, từ cái chết bất ngờ của con bồ câu trắng nhà Sơn "so", cuộc phẫu thuật trong góc học tập của Minh "tổ cú", sự liên quan ngẫu nhiên của những hạt đậu xanh đến một vụ án của các chú công an, rồi cuộc xét nghiệm bất ngờ của các chú công an kết luận những hạt đậu bị nhiễm ma túy, v.v. và v.v... cho đến khi các cậu quyết định "lén lút" điều tra giúp các chú công an và bị bế tắc trong việc rà soát bằng ống nhòm các nóc nhà và ban công có phơi đậu xanh, rồi buổi chứng kiến cuộc bắt trộm của Tuyết Mèo Con và Hạnh bằng căng dây bẫy thủ phạm... Cuối cùng, Tùng bảo :

- Thật không ngờ, cuối cùng người tìm ra địa chỉ những hạt đậu xanh độc, bắt thủ phạm - phá được vụ án lại chính là hai cậu chú không phải chúng tớ. Phải thú thực, ngay hôm đó, tớ đã linh cảm thấy điều ấy. Nhưng, bây giờ, chỉ còn mỗi điều làm tớ áy náy và khó xử, là không biết sẽ ăn nói thế nào với các bạn trong nhóm tớ (Tùng vẫn tránh không nói tên nhóm đặc nhiệm) về việc đã nhờ cậu đây...

Nghe xong, Tuyết Mèo Con rất hiểu và thông cảm với tâm trạng chân thành của Tùng "khếnh". Cô nàng ngồi gật gật đầu, ngẫm nghĩ một lát, nói :

- Thôi được, cậu cứ yên tâm, tớ sẽ nói hộ để các bạn trong nhóm cậu hiểu và thông cảm, có gì mà phải lo lắng. Vả lại tớ cũng đang rất muốn được gặp các bạn. Có khi, chúng mình liên kết với nhau, hợp đồng tác chiến, còn làm được khối việc có ích nữa. Cậu về báo với các bạn, tối mai chúng mình sẽ gặp nhau, ở tại đây, nhà tớ. Nhân tiện cũng muốn mời các trình sát hình sự đến thăm nhà tớ, sẽ có một món đặc biệt vừa để chiêu đãi các bạn, vừa để... "minh họa" cho câu chuyện tớ sẽ nói...

- Chuyện gì cơ ? - Tùng hỏi.

- Lại còn hỏi nữa, chuyện điều tra vụ vừa rồi ấy...

- Thế không kể cho tớ nghe bây giờ được sao ?

- Không được. Để tối mai, tớ cũng muốn các cậu phải suy nghĩ thêm tí chút nữa chứ. Các cậu lười suy nghĩ quá đấy, chỉ muốn mọi sự việc sắp sẵn như bày cỗ, rồi chỉ việc điều tra mà phá án thôi thì... còn lâu.

Tùng đành miễn cưỡng đồng ý, vì quá là báo cáo lại toàn bộ sự việc với năm chàng trong nhóm, chẳng còn cách nào tốt hơn là để chính Mèo Con trình bày hoạt động của

mình. Lại nghe Tuyết bảo sẽ chiêu đãi cả bọn một món, cậu càng yên tâm hơn. "Chi tiết này sẽ hạn chế được hai cái "loa" của Sáng "lợn" và Quang "sọt" đây. Hai thằng háu ăn mà nghe thấy chén, thì may ra có thể quên mất cái tội làm lộ bí mật của mình..." Tùng hỏi thêm :

- Thôi được, tối mai tụi tớ sẽ đến. Nhưng mấy giờ ?

- 7 giờ ! À mà thôi, bảy rưỡi đi, sợ lúc ấy... cái món của tớ nấu chưa kịp chín...

Tiền Tùng ra cửa, Tuyết Mèo Con còn hỏi thêm :

- À, này, quên chưa hỏi, các cậu có mấy người tất cả nhỉ ?

Tùng ngắc ngứ một lúc, hỏi lại :

- Nhưng cậu hỏi để làm gì mới được cơ chứ ?

- Trời đất ơi, cảnh giác cao quá đấy ! Người ta làm tiệc chiêu đãi, phải biết số người để chuẩn bị "hậu cần" chứ...

Tùng gãi đầu gãi cổ, nghĩ bụng : "Cô nương này quả là khôn ngoan và láu cá ! Khai thác mà toàn đưa mình vào tình huống khó thể từ chối được", cậu đành ranh mãnh trả lời :

- Cảnh giác gì đâu, tụi tớ : tất cả chẵn 8 người, trong đó có 2 ăn cực khỏe và nhiều. Được chưa...

Tuyệt cười :

- Được rồi, cho cả 8 cậu cùng ăn khỏe cũng không lo. Tớ tuy tiếng "mèo con" thật, nhưng không ăn như mèo đâu nhé !

*

Cuộc họp hôm nay mãi vẫn chưa đi vào phần chính thức được, vì cả bọn còn mãi ngồi tán chuyện sẽ làm gì với số tiền thưởng của các chú công an sắp tới. Chủ đề loanh quanh thế nào, lại bị Sáng "lợn" lái sang chuyện ăn. Vào đến tiết mục này, thực tình, không chỉ riêng cỡ háu ăn như Quang và Sáng, mà anh nào cũng tham gia bàn luận sôi nổi chẳng kém. Nào là liên hoan mặn, liên hoan ngọt, bún chả, bún riêu, nào là tổ chức đi tham quan, pích-ních một chuyến ra trò, rồi mua sắm những gì, hát karaôkê, chụp ảnh kỷ niệm, cho đến cả việc mua một đôi chim câu mới ra giàng tặng Sơn "sọ" để bù đắp "sự hy sinh có ích" của con Seagames nhà cậu ta, v.v... Cuối cùng, tranh thủ không khí đang hào hứng, vui vẻ, Tùng "khềnh" đứng lên, sau khi đã nhìn đồng hồ của Sơn "mặt già", phát biểu :

- Thôi, các cậu chú ý này, việc liên hoan hoặc pích-ních, mua sắm, tất nhiên sẽ thực

hiện, khi chúng ta đã nhận được tiền thưởng, còn bây giờ, đã có tiền đâu mà bàn bạc mất thì giờ...

Thấy cả bọn có vẻ cụt hứng, Tùng "khềnh" khéo léo lái sang chủ đề mình định nói :

- Song, ngay bây giờ, tớ sẽ dẫn tất cả các cậu đi dự một bữa chiều đãi, mặc dù "kính phí" chưa có, bảo đảm các cậu sẽ được thưởng thức một món đặc biệt (Tùng nói liêu, dấu chính cậu cũng chưa biết Mèo Con hư thực ra sao). Tất cả chuẩn bị lên đường !

Sáng "lợn" và Quang "sọt" hưởng ứng ngay :

- Tuyệt vời ! Nhất trí. Ta đi luôn đi các cậu. Thế mới xứng đáng "chỉ huy trưởng chuyên án" chứ !...

- Nhưng cậu định dắt chúng tớ đi đâu đấy ? - Minh "tổ cú" hỏi - Đã họp nhóm xong đâu. Cậu vẫn chưa kể lại chi tiết cuộc điều tra vừa rồi. Quả thật, chúng tớ vẫn chưa hiểu cậu đã tìm ra "địa chỉ" tên tội phạm bằng cách nào mà "siêu" vậy, đến bố tớ cũng còn khen nữa đấy...

Tùng đồ hết cả hai tai, nhưng nó láu lỉnh trì hoãn :

- Không nói trước, để các cậu bất ngờ và hồi hộp. Vào tiệc chiều đãi, vừa ăn ta vừa nói chuyện, càng vui chứ sao. Nào, mời các cậu đứng lên. Tất cả thệo tớ...

Ý NGHĨA CỦA BỮA TIỆC BÁNH KHÚC

Trên đường đến nhà Tuyết Mèo Con, năm ông tướng nhà ta không khỏi hồi hộp. Chúng vốn biết tính cu "khềnh" xưa nay vẫn là đầu trò nghĩ ra những tiết mục tình quái làm cả bọn bất ngờ, nhưng không sao đoán nổi bữa nay cậu ta giở trò gì, tuy không nói ra, nhưng anh nào cũng đoán già đoán non một món ăn, chỉ thế thôi, mà năm cậu chàng thỉnh thoảng lại nuốt nước miếng ừng ực. Thấy hướng đi về phía khu E nhà Tùng, Sáng "lợn" lên tiếng :

- Nay, bố còi, chắc không phải là món "mâm đá" chứ ? Coi chừng, nếu định lừa chúng tớ là bọn này bắt phạt gấp đôi đấy nhé !...

Tùng nghe chừng không khí đã vui vui, cả bọn đã hâu hâu như chỉ đang để tâm vào cuộc chiều đãi sắp tới, cậu ta tính nước hé mở dần dần vấn đề :

- Cứ yên trí, các cậu sẽ được ăn một món do chính cống dân trình sát đặc nhiệm tụt tay nấu lấy...

Quang "sọt" chặn ngay :

- Thôi đừng có bốc phét bố ời ! Cái mã cậu xưa nay có bao giờ biết sờ đến cái bếp bao giờ đâu mà nấu với nường...

- Tớ chưa nói hết, tớ có bảo tớ nấu đâu. Mà là một nữ trình sát - lảng giềng của tớ, có ý muốn khao chúng ta...

Cả bọn nghe thế, không khỏi ngạc nhiên, và càng không hiểu chuyện gì, thì đã đến cửa nhà Tuyết. Tùng ra hiệu dừng lại, chưa kịp nói năng gì thì cánh cửa đã mở. Tuyết, trong bộ quần áo mới màu vàng nhạt, tóc chải gọn ghê thắt cái nơ xanh xuất hiện giữa cửa, dáng điệu như đang chờ đợi từ lâu, đơn đả :

- Chào các bạn, ôi, đông vui quá ! Mời các bạn vào nhà...

Sáu chàng trình sát theo sau Tùng lần lượt vào nhà. Trên đường đi thì hùng hổ, cãi vã là thế, mà bây giờ bỗng khép nép, giữ gìn lạ lùng. Anh nào ấy im thin thít, chẳng nói một câu, cứ y như đến nhà cô giáo không bằng.

Trong nhà, Hạnh đã đến từ lúc nào, đang tíu tít bày biện. Hai chiếc bàn nước được kê nối nhau, trên trải khăn và có một lọ hoa hồng cần thận. Xung quanh, tám

chiếc ghế nhựa kê, cùng bộ với trên mặt bàn có 8 cốc nước, 8 cái đĩa có cả thìa, đĩa và hai bát nước đá để giữa. Tuyết cũng đã khép cửa, theo vào tới nơi :

- Mời các bạn ngồi xuống, tự nhiên đi...

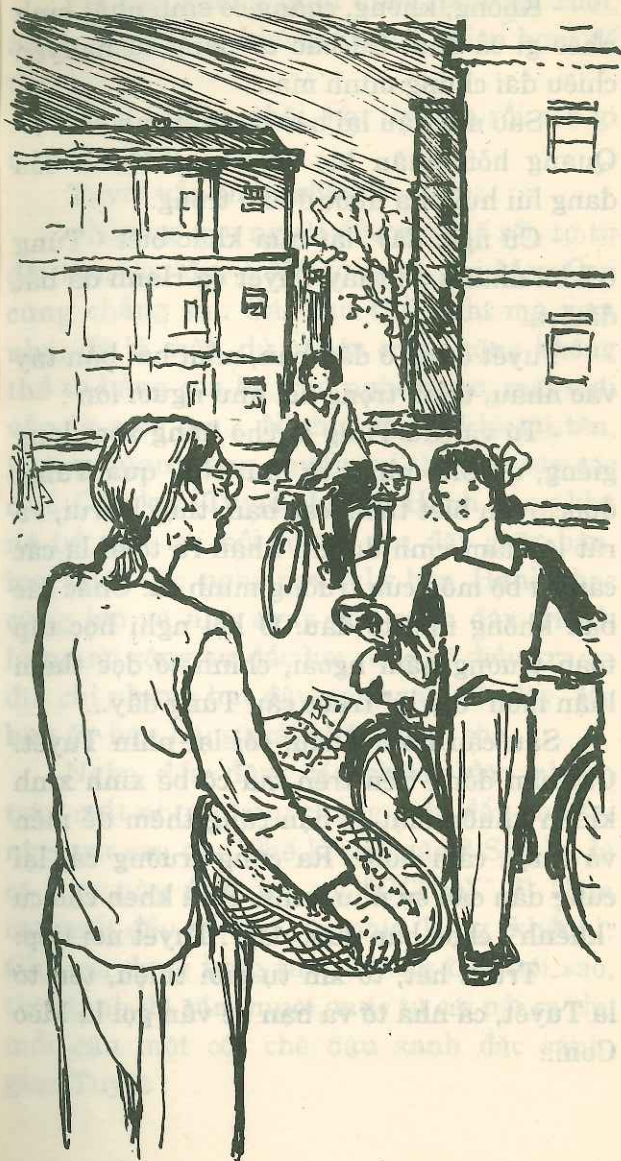
Sơn "sợ" bấm Tùng "khểnh" nói nhỏ như trách :

- Cậu này, đến nhà bạn gái mà chẳng nói người ta biết trước...

Còn Sáng, ở ngoài cái mồm ông ổng như lệnh võ, mà bây giờ ghé tai thì thảo đến mấy lần mà Tùng vẫn chưa nghe nổi câu nào ra câu nào, phải bực mình, gắt : "Cậu nói gì thì cứ nói to lên, toàn chỗ bạn bè chiến hữu cả, chứ xa lạ gì đâu" làm cho Tuyết cứ che miệng tủm tủm cười. Sáng ngượng đỏ mặt, cu "lợn" mà ngượng đến đỏ mặt cũng là hiếm. Mới hay, trước các bạn gái, cái vía yêng hùng bỏ bấu của cánh "bu-dông" (từ dùng để chỉ các bạn trai. Chả là đồng phục nhà trường quy định con trai mặc áo bu-dông trắng, con gái mặc váy mà) cũng bay biến đâu mất cả. Sáng chữa ngượng bằng cách hèm giọng, hỏi to hơn :

- Hôm nay nó sinh nhật à ? Sao không bảo để bọn mình chuẩn bị tặng phẩm... Đến... ăn không, trơ lắm !

Tùng phải thanh minh ngay :

- Không, không, chẳng có sinh nhật sinh nhéo gì cả đâu. Đã bảo cô nàng tự nguyện chiêu đãi chúng mình mà...

- Sao nãy cậu lại bảo nó là "trình sát" ? - Quang hỏi, nhân lúc Tuyết và Hạnh còn đang lúi húi pha nước ở bàn trong.

- Cứ ngồi đấy, lát nữa khắc biết - Tùng trả lời nhanh, vì thấy Tuyết và Hạnh đã bắt đầu ra.

Tuyết đứng ở đầu bàn, nắm hai bàn tay vào nhau, trình trọng nói như người lớn :

- Tớ và cậu Tùng là chỗ hàng xóm láng giềng, đã biết nhau từ lâu. Nay qua Tùng, được quen biết thêm các bạn, thật là vui, và rất lấy làm vinh dự khi nhận ra toàn là các cán sự bộ môn của trường mình cả. Chắc các bạn không nhớ tớ đâu. Ở hội nghị học tập toàn trường năm ngoái, chính tớ đọc tham luận môn "địa lý" trước cậu Tùng đây...

Sáu cậu nhìn nhau, rồi lại nhìn Tuyết. Cái lúm đồng tiền trên má cô bé xinh xinh khiến khuôn mặt cô bạn càng thêm dễ mến và thiện cảm hơn. "Ra cùng trường cả, lại cũng dân cán sự như mình. Khá khen cho cu "khềnh", chọn bạn được đấy". Tuyết nói tiếp:

- Trước hết, tớ xin tự giới thiệu, tên tớ là Tuyết, cả nhà tớ và bạn bè vẫn gọi là Mèo Con...

Cả bọn không nhìn được, phá lên cười, Sáng "lợn" thấy không khí tự nhiên hơn, để thêm :

- Gọi là Mèo thôi, lớn thế kia rồi còn gì nữa mà "con"...

Tuyết vẫn thản nhiên :

- Nhưng mọi người đều gọi thế rồi, tớ tự đổi làm sao được. Mà tớ nghĩ, gọi Mèo Con cũng chẳng sai. Các cậu thử nghĩ mà xem nhé, đã là mèo, dù có lớn mấy, cũng không thể to bằng con bê, con nghé được, mãi mãi vẫn là mèo con... Nhưng đấy chỉ là cái tên, không quan trọng, muốn gọi thế nào tùy các cậu. Còn kia (Tuyết chỉ vào Hạnh đang khệ nệ bê một cái nồi nhôm con đặt giữa bàn, hơi khó bốc nghi ngút) là bạn Hạnh, học cùng lớp và nhà ngay bên cạnh đây. Hạnh là người cộng sự đắc lực cùng tớ điều tra ra địa chỉ những hạt đậu xanh vừa rồi đấy. Mẹ bạn ấy bán hàng giải khát ngoài chợ...

Nghe đến đây, các chàng đặc nhiệm tròn mắt nhìn nhau, chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao cả. "Thế là thế nào ? Sao lại là cô bạn này điều tra vụ "ĐCĐX" ?" Năm cặp mắt đều đổ dồn vào phía Tùng "khềnh". Chú còi đang lúng túng không biết nói sao, thì Hạnh đã cầm muôi, múc từ cái nồi ra cho mỗi cậu một cốc chè đậu xanh đặc sánh, giục Tuyết :

- Thôi, Mèo Con ! Mọi chuyện để sau, mời các bạn ăn chè đi, tự tay tớ nấu đấy. Nhưng, cứ yên tâm, đậu xanh này không bị nhiễm ma túy đâu mà sợ...

Tuyết xới lời :

- Ủ đúng rồi, mình vừa ăn vừa nói chuyện cho vui đi. Nào, mời các bạn !...

Tuyết rất tự nhiên, cầm cốc chè của mình lên, xúc ngay một thìa ăn ngon lành. Rồi như nhớ ra điều gì, cô nàng bỏ cốc chè xuống :

- Quên mất, còn một món nữa, để tớ mang lên luôn mời các cậu. Hôm nay, tớ và Hạnh quyết định mỗi đứa "đạo diễn" một món. Chè này là của Hạnh, còn của tớ, để các cậu đoán được là cái gì nào ?... Ai đoán đúng, được ăn hai suất !...

Nói rồi, Tuyết xuống bếp xách lên một nồi áp suất, thỉnh thoảng cái van nồi vẫn còn xì hơi. Đặt giữa bàn. Về bí hiểm :

- Nào, các cậu đoán đi, đồ biết món gì nào ?

Sáng "lợn" nhanh nhẩu :

- Dễ ợt, làm gì không đoán được. Nhưng chỉ treo giải thưởng hai suất thì ít quá...

- Thì tăng lên -Tuyết nói luôn- ba suất ! Được chưa ? Cậu nào đoán trúng thì được ăn gấp ba. Nói nhanh lên, chứ đợi lúc tớ mở rồi mới nói thì coi như thua đấy...

Tuyết đặt tay lên cái nắp nồi, chuẩn bị vặn mở. Cả bọn vắt óc suy nghĩ. Quang "sọt" dim mắt, dí ngón tay trở vào giữa trán lẩm nhẩm "xem nào, xem nào..." như đọc thần chú. Riêng Sáng "lợn", đứng phất dậy :

- Khoan ! Đừng mở vội, để tớ nói đã... Bánh khúc ! Đúng không ?

Đến lượt Tuyết Mèo Con ngạc nhiên, tròn mắt nhìn Sáng "lợn". Không ngờ trong nhóm bạn nhất quỷ nhì ma này lại có được một tay "ma xó" hay "thần ăn" vào hạng siêu sao đến thế, nó như nhìn qua được cả cái nồi nhôm cũng nên. Tuyết vừa xoay mở nắp nồi, vừa gật gật đầu :

- Đúng, cậu đoán đúng 100% ! Đây là món bánh khúc tớ vừa đi mua lá giã làm từ chiều. Thế cậu tên là gì nhỉ ?...

Vừa dỡ bánh ra từng đĩa, những chiếc bánh bọc lần xôi thơm phức, trắng muốt bốc khói khắp cả phòng, Tuyết vừa nói :

- Cũng lại quên đấy, cậu Tùng chưa giới thiệu tên từng bạn cho chúng tớ biết. Đặc biệt là ông thổ công vừa đoán đúng xong. Nào, bây giờ mời các bạn thưởng thức chút tài mọn của tớ và Hạnh nào, ăn đi, ăn lúc nóng mới ngon, vừa ăn vừa giới thiệu cũng được...

Tác phong tự nhiên và cách nói chân thành, thân mật của Mèo Con khiến cái ranh giới e ngại, giữ gìn ban đầu mất dần.

Các trình sát trở nên mạnh dạn hơn, bắt đầu cầm cốc, cầm bánh... thỏ thẻ chén. Tùng "khểnh" đứng lên, tay vẫn cầm cái bánh khúc, giới thiệu :

- Tớ xin giới thiệu : người vừa đoán đúng câu đố của Mèo Con, là bạn Sáng, biệt hiệu Sáng "lợn". Cậu ta là chuyên gia nếm các loại hàng quà ngoài chợ, mũi cậu đặc biệt có lắp bộ ăng-ten vi mạch, có thể nhận biết chính xác tất cả hơn một nghìn mùi của những món ăn khác nhau. Ngoài ra, cậu ấy còn có cái dạ dày ngoại cỡ mà đầy luôn luôn bị thủng... Cho nên, từ nay đã biết nhau, tớ chân thành khuyên các cậu, nhất là hai bạn nữ, chớ có dại mà thách cậu Sáng về mùi vị là một, ăn là hai...

Tất cả phá lên cười vui vẻ, trong khi Sáng "lợn" đã giải quyết xong cái bánh khúc từ bao giờ. Tiếp đó, Tùng lần lượt giới thiệu từng người : Sơn "sọ", Minh "tổ cú", Quang "sọt", Sơn "mặt già"; anh nào cũng bị bêu riếu những chiến tích chẳng lấy gì làm hay ho cho lắm. Nhưng, mọi người đều cười đùa rất vui vẻ, chứ không thấy phản ứng, công kích nhau như mọi khi. Riêng Sơn "sọ", cả hai tai, cả mặt đỏ dừ như người uống rượu, cậu ta xấu hổ, cứ loay hoay mãi mà vẫn chưa cắn nổi miếng bánh nào.

Sau, Minh "tổ cú" nhớ đến vụ án "ĐCCĐX", cầm cốc chè đứng lên :

- Ban nãy, hai bạn bảo vừa ăn vừa nói chuyện, vậy bây giờ cậu Tùng, và cả Tuyết Mèo Con, Hạnh hãy giải thích cho chúng tớ biết : Vụ điều tra vừa rồi là thế nào, ai là người đã tìm ra địa chỉ những hạt đậu độc ? Tìm bằng cách nào ? Cậu Tùng dẫn chúng tớ đến đây, chủ yếu là để nghe về điều đó đấy...

Thấy Tùng "khểnh" bắt đầu luống cuống về khó nói, Tuyết Mèo Con bèn đứng lên đỡ lời :

- Chuyện là thế này : Hôm ấy, cậu Tùng ở trên nóc nhà quan sát cái gì bằng ống nhòm, vô tình chứng kiến tớ và Hạnh lập mưu bắt tên trộm đột nhập vào nhà cái Lan hàng xóm, cậu Tùng đã xuống hỏi thăm và kể lại vụ án mà các cậu đang điều tra, sau đó nhờ tụi tớ giúp một tay. Tớ và Hạnh hỏi han đầu đuôi, thấy thủ phạm quả là nguy hiểm, cần phải bắt càng sớm càng tốt, nên đã nhận lời điều tra giúp các cậu. Không ngờ, chúng tớ gặp may là chính chứ có tài cán gì đâu. Chúng tớ xác định được 3 địa chỉ có đậu, gửi "mẫu" cậu Tùng nhờ các chú công an xét nghiệm giúp. Thế mà trúng ngay thủ phạm...

Năm trình sát bây giờ mới ngã ngửa trong ngạc nhiên và bất ngờ, hóa ra ông chỉ huy trưởng chuyên án Tùng "khểnh" chả làm nên công trạng gì, tất cả là do mấy đứa

con gái giỏi nấu chè đậu xanh và làm bánh khúc điều tra khám phá vụ án, thì thật là xấu hổ. Nhưng, nói gì thì nói, phải công nhận cô nàng này thật mến khách và sắc sảo, chưa biết nếp tẻ ngô khoai gì về vụ án, chỉ mới nghe Tùng "khểnh" kể qua một lượt mà đã nghĩ ra cách điều tra, lại tóm ngay được đúng thủ phạm mới tài chứ ! Không biết hai cô nàng đã làm thế nào nhỉ ? Điều tò mò muốn biết ấy làm cho mấy chàng trinh sát đặc nhiệm lãng quên hẳn chuyện Tùng "khểnh" tiết lộ nội dung vụ án cho bọn con gái, mà cuốn hút vào những thắc mắc chưa được giải đáp thỏa mãn về biện pháp điều tra nhanh đến lạ lùng của "nhị vị cô nương" mà Mèo Con là nhân vật đang làm các cậu hấp dẫn. Minh "tổ cú" nói tiếp :

- Chúng tớ rất phục người đã điều tra, khám phá ra vụ này giúp các chú công an, mà trực tiếp là bố tớ bắt được tên thủ phạm nguy hiểm...

- À, thì ra là bố của cậu à. Vậy tớ nghĩ, chính chúng mình phải cảm ơn bố cậu Minh đây mới đúng, vì nếu không có sự giúp đỡ nhiệt tình và tin tưởng của các chú công an, thì làm sao mà bắt được thủ phạm. Các cậu thử nghĩ mà xem, giả thử các chú công an mà không tin tưởng ở chúng ta, chứ chưa muốn nói là coi thường trẻ con, không mang

ba lọ đậu của tụi mình đi xét nghiệm, thì vụ án chắc chưa thể hoàn tất được...

Mặc dù ý kiến của Mèo Con không sai, nhưng rõ ràng cô nàng muốn khiêm tốn, tránh nói về mình, Minh "tổ cú" biết vậy, nên phát biểu luôn :

- Tất nhiên, bạn nói vậy là rất đúng. Nhưng đã gọi là hiệp đồng tác chiến, thì không thể đánh giá bên nào hơn bên nào được, chiến công là của tập thể. Song, cụ thể vụ vừa rồi, các chú công an đã khen ngợi chúng ta cơ mà, còn hứa tặng thưởng nữa, nên tớ nghĩ, không nói đến các giả thiết "nếu như" nữa. Bây giờ, chúng tớ nghiêm túc đề nghị cậu kể lại quá trình điều tra vụ án, để chúng tớ còn rút kinh nghiệm và học tập chứ.

Tuyết Mèo Con thấy khó thể từ chối được nữa, đứng lên :

- Được, tớ xin kể lại toàn bộ cuộc điều tra của tớ và bạn Hạnh đây. Đơn giản thôi. Chỉ xin các cậu đừng cười nhé !

Ngừng một lúc, như nhớ ra điều gì, Tuyết tiếp :

- Các cậu đã ăn chè cả chưa ? Tớ đổ các cậu biết chè nấu bằng gì đấy nào ?

- Dào ôi, thế cũng phải hỏi. Chè đậu xanh, nấu bằng đậu xanh chứ còn gì nữa...

- Thế bánh khúc, các cậu có biết nhân gì không ?

- Cũng nhân đậu xanh !

- Đấy, người bán bánh khúc và chè đậu xanh, muốn làm hàng, thì phải đi mua đậu xanh. Chính xuất phát từ ý nghĩ ấy, nên chúng tớ đã quyết định cách thức điều tra riêng của mình...

- Dài dòng quá ! Kể luôn đi, hai chị đã làm như thế nào ? Cứ vòng vo tam quốc mãi

- Sáng "lợn" sốt ruột giục.

Mèo Con bắt đầu chậm rãi kể...

83

CÁCH ĐIỀU TRA CỦA MÈO CON

Nhớ đến nhà cái Hạnh bán giải khát ngoài chợ, tớ hỏi ngay :

- Mẹ cậu bán những thứ gì, có loại hàng nào dùng đến đậu xanh nhiều không ?

- Nhiều thứ lắm, bia, nước ngọt, cô-ca, pep-si, thạch, chè ... Chỉ có chè đậu xanh là dùng đến đậu xanh nhiều nhất...

- Có ai đi bán chè đậu xanh rong bao giờ không ?

- Có chứ ! Chính tớ, những hôm nhà chót làm nhiều hàng, phải quẩy gánh hoặc đạp xe đi bán rong ở các trường học và quanh chợ...

- Tốt lắm. Cậu nghĩ cùng tớ xem, còn hàng rong gì phải dùng đến đậu xanh nữa nhỉ ?...

- Có mà thiếu giống. Này nhé : bánh rán, bánh khúc, bánh giò, lục tàu xá, bánh dày, bánh chưng... ối !

- Thế thì được rồi, sớm mai tớ sẽ nấu một nồi bánh khúc, tớ biết làm từ hồi ở nhà quê cơ, yên chí. Còn cậu, cố năn nỉ mẹ chia một ít chè ra mang đi bán rong với tớ. Mỗi đứa một xe đạp. Bán ở những đâu, tớ sẽ nói sau.

Thế là hôm sau, tớ và Hạnh trở thành hai con bé bán hàng rong, đạp xe theo vòng bán kính mà các cậu đã tính toán qua thí nghiệm, vừa đi vừa rao ới ới. Lúc thì đạp song hàng, lúc thì đi so le, để còn hỗ trợ hay hội ý với nhau lúc có tình huống đặc biệt. Chúng tớ thỏa thuận với nhau, đến bất cứ đâu, bán cho bất cứ ai đều bán tin cần mua lại đậu xanh cho mọi người biết. Riêng cái Hạnh, giọng trong lại vang, được phép rao to : "Ai ăn chè đậu xanh nào ! Có nhà ai bán đậu xanh khô... ông !". Tụi tớ đạp từ sáng

đến trưa, lại quay trở lại những đường mình đã đi vài ba lần nữa. Rao đến khản cả giọng, phải thay phiên nhau rao, hay đứng hơn là... gào "ai ăn chè, ai bán đậu xanh..." khắp các nẻo đường. Quá trưa, hàng hai đứa mới bán được non nửa, phải nghỉ giải lao dưới một gốc cây, ăn bữa trưa bằng chính bánh khúc và chè đậu. Buồn cười, cái Hạnh cứ nức nở khen : "Nhà tớ bán hàng, dừng dừng mọi thứ, mà sao hôm nay ăn bánh khúc với chè ngon đến thế ! Đói bụng mà. Mới lại, rao hàng ra rả như thế, chóng ngót bụng lắm. Hai đứa tớ lại bàn nhau "tua" lại mấy lượt nữa những khúc đường đã đi, kiên trì nhưng đầy sự thất vọng.

Thực tình, nghĩ cách này cũng chưa phải là hay, là thượng sách, nhưng chúng tớ là con gái, cũng chẳng còn kế nào hợp lý hơn để không bị nghi ngờ cả. Hai đứa cứ đạp xe nối nhau đi đến tận giữa buổi chiều, thì bắt đầu có người gọi lại, muốn bán đậu xanh. Giá cả tớ đã cùng Hạnh hỏi han mẹ nó kỹ càng rồi, bao nhiêu thì đắt, bao nhiêu thì rẻ, giá nào thì mua được... hai con đã nắm được cả. Ai muốn bán, chúng tớ cũng hỏi "Có nhiều không ? Nhiều mới mua. Ít thì không và đều đòi xem tận mắt đậu xanh rồi mới trả giá. Rốt cuộc, cả buổi chiều, có đến dăm ba bà cụ, đều đã già cỡ 60 - 70 tuổi, gọi tụi tớ đến bán đậu. Tớ khéo léo lấy cớ không

muốn để các bà đi lại, nhất là lên xuống cầu thang nhiều, nên cứ theo từng bà vào tận gia đình để xem đậu. Dĩ nhiên là chúng tớ đã bí mật quan sát, ghi lại những địa chỉ gia đình có số lượng đậu xanh nhiều và khả nghi nhất. Cái Hạnh thạo mua bán, thấy đậu nào cũng chê ổng chê eo, nào là lép, mọt, nào là ẩm, sạn, v.v... rồi trả giá thật rẻ, nên chẳng nhà ai đồng ý bán. Trong khi đó, tớ nhân cơ hội chủ nhà không để ý, nhón lấy mỗi nhà thuộc diện nghi vấn một nhúm đậu. Gói riêng vào từng tờ giấy đã ghi số nhà rõ ràng... Kết quả, hết buổi chiều, chè và bánh khúc vẫn chưa bán hết, hai con ranh cũng chẳng mua được cân đậu xanh nào, nhưng trong tay tớ, đã có ba lọ đậu của ba địa chỉ trong diện khả nghi... Và cuối cùng, các cậu biết đấy, tớ mang ngay đậu xanh sang nhà cậu Tùng để gửi gấp bố cậu Minh nhờ xét nghiệm. Còn kết quả thế nào, thì các cậu biết rồi. Đấy, toàn bộ một ngày điều tra theo cách của tụi tớ chỉ có thế... Sáng "lợn" nghe Mèo Con nói xong, hỏi ngay, giọng gay gắt :

- Thế ra vừa rồi hai bà mang chè đậu xanh và bánh khúc ế, ôi từ hôm kia ra chiều dãi tụi này đấy hả ? Này, tớ báo cho hai vị biết trước nhé, tụi này mà bị tào tháo đuổi hoặc "đi nhanh về chậm" là các vị không những phải Béc-bê-rin hay Tô-mộc, mà còn

phải nộp phạt lại một bữa khác nghiêm chỉnh đấy nhé !...

Tuyết Mèo Con cười :

- Này, đừng có hồ đồ nói bậy. Chè và bánh hôm ấy, buổi tối tụi tớ đã nhờ mẹ bạn Hạnh bán hết rồi còn đâu. Toàn là món vừa bắc khỏi bếp đấy. Cậu coi thường chúng tớ quá...

Minh thấy tình hình hơi căng, hình như Mèo Con đã "nóng mắt", xen vào hòa giải và lắng sang chuyện khác :

- Không đâu, cậu Sáng hay đùa tếu thế thôi. Các cậu nấu ngon thế làm gì mà bán chả hết veo đi chứ...

Mèo Con cũng thuộc loại chẳng vừa, vẫn chưa hết bực mình, còn nói thêm :

- Ủ thì tếu, thì đùa, nhưng... trong ăn mặc sạch sẽ thế mà ai lại toàn nói... bẩn !

Minh cố tình lấp lảng luôn :

- Tuyết vời thật, cách làm của hai bạn đơn giản có thể mà chúng tớ không sao nghĩ ra...

- Mà có nghĩ ra, cũng không thể thực hiện kiểu ấy được. Ai lại con trai mà đi bán hàng - Sơn "sọ" thêm.

Sơn "mặt già" bây giờ mới lên tiếng :

- Lạc hậu rồi bố ời ! Bây giờ đàn ông đi bán hàng đây đường kia kia. Thời kinh tế thị trường mà, có gì là xấu đâu. Cậu không thấy lâu nay khu mình vẫn có ông "bán

khúc nóng" đi bán rao suốt đêm đấy à. Vấn đề là mình không nghĩ ra đấy thôi...

Tuyết Mèo Con trở lại bình tĩnh, quên hẳn chuyện bị Sáng "lợn" nói càn, chậm rãi phát biểu về chân thành :

- Bây giờ, vụ án phá xong rồi. Nhân đây, tớ cũng muốn góp ý một số điểm về phương pháp điều tra của các cậu. Đây là theo ý cá nhân tớ, có điều gì chưa đúng, các cậu bổ sung luôn cho nhé.

Tuyết Mèo Con ra ngăn kéo bàn, lấy một cuốn sổ con, rồi quay lại. Máy trình sát đặc nhiệm C21 nhìn nhau. "Sao mà nó khéo giống mình thế, cũng ghi chép dang hoàng đấy chứ. Tác phong cực kỳ hình sự và khoa học..." Tuyết bắt đầu :

- Thứ nhất, cuộc thí nghiệm để tìm ra cự ly con chim ăn đậu xanh của các cậu rất kém chính xác, vì hai lẽ. Một là con Seagames nhà cậu Sơn, Sơn gì nhỉ, à "sọ" "sọ", Sơn "sọ", tên gì nghe kinh kinh là, các cậu không biết được con chim đã chết ngay khi vừa bay về đến nhà, hay sau một thời gian mới chết. Kết luận con chim bay về nhà và chết ngay là chủ quan và thiếu cơ sở chứng minh... Thứ hai, hạt đậu có chất độc đã qua tiêu hóa ở dạ dày con chim trước, tuy vẫn đủ độc để làm chết con chim sau, nhưng chắc chắn hàm lượng độc tố có giảm, do vậy,

thời gian con chim sau chết sẽ dài hơn, điều này các cậu đã không tính đến...

Quang "sọt" nhìn Sáng "lợn" gật gật đầu nói nhỏ : "Đúng, đúng quá, hôm đó chính mình cũng đã nghĩ tới điều đó, định nói ra, mà không biết sao lại quên khuấy đi mất. Siêu, siêu ! Con bé này siêu thật". Sáng lừ mắt vặc luôn : "Thôi, bố ơi, đừng có vuốt đôi, nói như bố thì ai chả nói được..."

Mèo Con nói tiếp :

- Con một điểm nữa, khi các cậu cử người đo đường bằng bước chân, cho dù là chân của cậu võ sư Sơn "sọ", mà tính mỗi bước dài 1m là không hợp lý. Thông thường ngay đến người lớn, mỗi bước chân cũng chỉ khoảng 0,7 - 0,8m là cùng. Bố tớ cũng là bộ đội, có lần tớ đã xem cuốn "*Điều lệnh đội ngũ*", trong sách cũng chỉ quy định mỗi bước chân là 0,75m thôi. Vì vậy, nếu cậu Sơn đã bước 800 bước, thì còn thiếu nhiều, các cậu biết thiếu bao nhiêu không ? Cứ cho là cậu Sơn bước bằng bước chân người lớn, thì cũng mới được 600m, thiếu hẳn 200 mét nữa. Nếu tên thủ phạm lại ở đúng trong tâm bán kính 200 mét đó, thì các cậu có điều tra đến... sang năm cũng chẳng tìm ra cái gì sất ! Đúng không ?

Lại một lần nữa các trình sát nhìn nhau, không ngờ cô nương hàng xóm nhà Tùng "khềnh" lại có đầu óc xét đoán tỉ mỉ

đến thế. Sáng "lợn" ghé tai Minh "tổ cú" thì thầm : "cậu về hỏi lại bố cậu xem, không khéo con này là người của công an ấy. Nghi lắm !"...

Nghe nhắc đến bố, Minh chợt nhớ tới món tiền thưởng mà các chú công an hứa tặng, cậu ta đứng lên nói :

- Như vậy, vụ án đã được phá xong, công trạng chính, đến bây giờ tất cả các cậu mới biết, thuộc về bạn Tuyết Mèo Con. Còn một vấn đề, xin các cậu cho ý kiến : các chú công an thưởng cho chúng ta 1 triệu đồng về thành tích này, vậy số tiền xử lý như thế nào. Theo ý cá nhân tớ, để... Mèo Con định đoạt...

Có vài ba cậu ô lên xôn xao. Sáng "lợn" tiếc rẻ và cảm thấy như vô lý thế nào ấy, nói luôn :

- Tớ đề nghị chia ra, chia đều, cả bọn, cả Tuyết và Hạnh, mỗi người một suất. Sau đó, ai làm gì tùy thích...

- Không được - Minh trừng mắt - thế thì còn gọi gì là nhóm..., (cậu định nói : Đặc nhiệm C21, nhưng nhìn thấy Mèo Con, lại thôi) là tập thể nữa. Ban này, chúng mình đã nhất trí là kết quả phá án do hiệp đồng tác chiến cơ mà...

Quang "sọt" đứng lên :

- Tổ đề nghị sử dụng chung, tất cả cùng hưởng. Trước hết chúng mình tổ chức một cuộc pích-ních mừng chiến thắng...

- Đúng đấy ! - tất cả reo lên - pích-ních mừng chiến thắng.

Tùng "khểnh" thêm luôn :

- Đã có hai bạn nữ là Tuyết và Hạnh, đề nghị giao cho Mèo Con phụ trách : chọn địa điểm, thời gian, mua sắm chuẩn bị các thứ... chúng mình đi... quay một chuyện !

Mèo Con, bây giờ mới bày tỏ quan điểm:

- Danh chính ngôn thuận, thì là cậu Tùng nhờ, chúng tớ làm giúp, cũng vì hai chúng tớ rất khoái những việc như thế. Cho nên có được thưởng, thì quyền sử dụng thuộc về các bạn chứ, tụi tớ làm sao có quyền định đoạt... Dung mà tớ nhất trí tổ chức đi "pích-ních", tụi tớ cũng thích lắm. Nếu quả thật các cậu tín nhiệm, tớ xin nhận trách nhiệm tổ chức và chuẩn bị...

- Nhất trí ! Mèo Con tổ chức đi - cả bọn vô tư nhao lên, kể cả Sáng "lợn" vừa tan cơn hậm hực.

Tuyết tiếp :

- Vậy, có thể thông báo luôn : Sáng sớm chủ nhật này, đúng 5 giờ 30, tất cả tập trung ở cổng trường mình, đi xe đạp, cậu nào không có thì lai nhau. 6 giờ kém 15 ta xuất phát. Đi chùa Thầy, tham quan di tích lịch sử và hưởng không khí đồng nội. Mọi đồ

ăn thức uống tớ sẽ chuẩn bị trước, các cậu yên tâm...

Bấy giờ, Tùng "khểnh" mới nhớ tới vai trò thủ quỹ của mình, đứng lên hỏi Tuyết :

- Nhưng... đã có tiền đâu. Hay là để tớ xuất quỹ. "Quỹ đặc nhiệm" cũng còn khá đấy !...

Tùng nói xong, mới biết mình lỡ lời, lấy tay che miệng. Minh "tổ cú" và Sơn "sọ" cũng vừa nhận ra, nhíu mày nhìn chú út. Song, Minh nhanh trí :

- Thôi được, ta nhất trí như thế, về tài chính, gần đến hôm ấy sẽ lo sau. Nếu cần thì đóng góp. Không phải một cá nhân nào ứng trước hay cho vay gì hết. Và lại, có thể ngày mai, có tiền thưởng rồi, bố tớ bảo thế.

Vậy là câu chuyện của cả bọn chuyển sang chủ đề đi "pích-ních"; không khí trở nên thân mật và gần gũi hơn. Bắt đầu đùa nghịch, câu chí, tranh cãi om sòm. Tuyết Mèo Con, bây giờ mới lộ nguyên hình cũng một "cây" nghịch ngợm xếp loại quý sứ nhà giới, nhớ lại lời "chụp mũ" của cu "lợn" lúc nãy, nàng bèn tìm cách trả thù. Thấy Sáng "lợn" ăn mặc bánh bao, chải chuốt nhất hội : sơ mi trắng cổ cứng, cho áo trong quần, thắt lưng khóa có hình cổ xe ngựa kéo, mạ bóng loáng, chân đi dép sáng-đan da, quai hậu đàng hoàng, Tuyết cười thâm : "phải cho anh chàng mạnh mẽ này một trận đáng

đời mới được". Nhân lúc không ai để ý, Mèo Con khua chân đá nhẹ một chiếc dép của mình sâu trong gầm giường, rồi giả vờ đứng lên tìm dép.

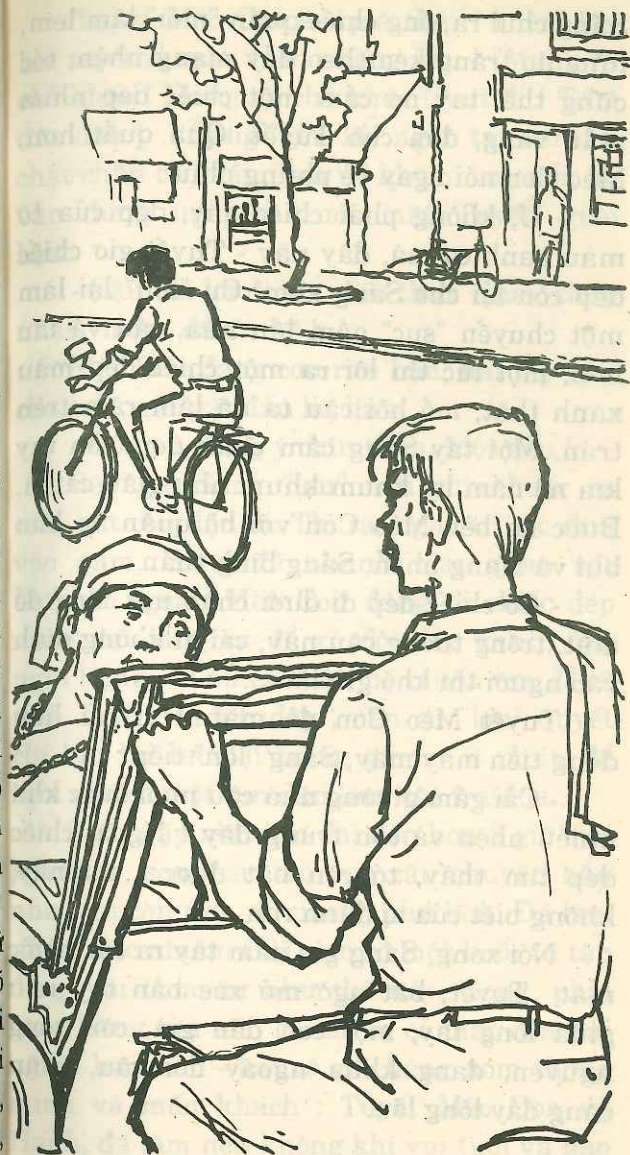
- Ôi, một chiếc dép của mình biến đâu mất rồi ?

Cả bọn ngó nghiêng tìm kiếm. Tuyết làm bộ ngồi xuống đất tìm xung quanh, reo lên :

- A ! Kia rồi, nó chui vào gầm giường, cậu nào giúp tớ với. Cậu Sáng, lấy giúp tớ đi, gầm giường hay có dán, tớ sợ... dán lắm !

Tuyết buột miệng viện ra lý do thật nhanh, nhưng cũng như thế là đã "hớ" rồi. Để lộ mất một yếu điểm của mình cho đối phương biết thì không "hớ" còn gọi là gì nữa. Vì quả thật Tuyết Mèo Con sợ dán nhất trần đời, chẳng may mà ban đêm giờ giờ, có chú dán nào đó xập xòe bay quanh nhà thì dù trời có nóng chảy mỡ, Tuyết cũng chui ngay vào chăn trùm kín, không dám thò đầu ra, cô nàng chỉ sợ vô phúc mà con dán đậu ngay vào má hay vào đầu, thì chỉ còn nước thét rú lên mà ngất xỉu cũng nên.

Thấy Mèo Con có lời nhờ, chàng công tử ăn tham Sáng "lợn" chẳng nề hà, bởi nó cũng đang muốn có một cử chỉ làm lành với Tuyết để xí xóa chuyện ban nãy. Sáng cúi xuống, chui tọt ngay vào trong gầm giường, hai đầu gối bò, tay chống đất... Một lát,

Sáng chui ra, ống chiếc quần "môi" lấm lem, lưng áo trắng kéo theo dây mạng nhện, tóc cũng thế, tay nó cầm một chiếc dép nhựa màu vàng, đưa cho Tuyết. Quá quắt hơn, Mèo Con nói ngay về phụng phịu :

- Ủ, không phải chiếc này, dép của tớ màu xanh cơ mà, dây này - Tuyết giờ chiếc dép còn lại cho Sáng xem. Cu "lợn" lại làm một chuyến "sục" gầm lẩn nữa, sâu và lâu hơn, một lúc thì lôi ra một chiếc dép màu xanh thật, mồ hôi cậu ta đã lấm râm trên trán. Một tay Sáng cầm chiếc dép, còn tay kia nó nắm lại khum khum như giấu cái gì. Bước lại bên Mèo Con với bộ quần áo lấm bụi và mạng nhện, Sáng bình thản :

- Có chiếc dép đi dưới chân mà cũng để mất, trông tướng cậu này, cái gì không dính vào người thì khó giữ lắm...

Tuyết Mèo Con đỏ mặt. Hai cái lúm đồng tiền má má, Sáng "lợn" tiếp :

- Cái gầm giường nhà cậu nuôi được khá nhiều nhện và côn trùng đấy ! Ngoài chiếc dép tìm thấy, tớ còn bắt được... cái này không biết của ai đánh rơi...

Nói xong, Sáng giờ nắm tay ra sát trước mặt Tuyết, bất ngờ mở xòe bàn tay ra giữa lòng tay, một con dán giả, còn sống nguyên, đang khua ngoáy đôi râu, chân cẳng đầy lông lá...

Tuyết Mèo Con sợ quá thế đứng lên, lấy hai tay che mắt, luôn miệng kêu : "Mang ra chỗ khác ! Mang ra chỗ khác ! Vứt đi ! Tớ ứ đũa đầu !..." Sáng "lợn" lấy ngón tay cái kẹp chặt chân con dán, làm nó không bay nổi, nó vẫn đứng nguyên trước mặt Tuyết, giao hẹn :

- Cậu trả lời đi, đã chịu thua chưa, chấp nhận "một - đều" nhé !...

Mèo Con đang cơn run bắn, hai tay vẫn che mắt, gật gật đầu lia lịa :

- Đồng ý, đồng ý chịu thua. Một đều !

Bấy giờ Sáng "lợn" mới chịu bước ra cửa, vứt con dán đi. Thì ra, ngay từ lúc chui vào gầm, Sáng đã nhanh mắt quan sát thấy, ở ngoài, Mèo Con đang đi chiếc dép vàng, lại lẳng ra để xỏ đôi dép xanh, cậu nghĩ bụng : "Láu cá thật, nó muốn lừa để có tình "hành" mình đây", nên cu "lợn" quyết chí lưu lại lưu lại trong gầm... ít phút, để tâm cho ra một con dán làm vật trả đũa...

Cuộc gặp mặt kéo dài đến hơn 9 giờ mới kết thúc, song các trò vui, câu chuyện hầu như vẫn còn rôm rả, phong phú lắm. Đã lâu, nhóm đặc nhiệm C21 mới có một buổi tụ tập đông vui thực sự như thế này. Song, phải công bằng mà nói, chính sự có mặt của hai người bạn mới - hai cô gái hàng xóm thông minh và mến khách : Tuyết Mèo Con và Hạnh, đã làm nên không khí vui tươi và hào

hứng một cách lạ lùng. Sau đấy, Sơn "sợ", và cả Sáng "lợn" nữa, còn biểu diễn mấy bài võ, Quang "sọt" xung phong đơn ca bài Quan họ Bắc Ninh "Người ơi người ở đừng về", Tùng "khềnh" làm ảo thuật bắn giấy, rồi đến Tuyết cũng bị cuốn hút, đứng lên đọc bài thơ tự làm... rất tự nhiên, vô tư và đậm ấm, rồi mới chia tay ra về.

Tiền các bạn ra cửa, Tuyết Mèo Con và Hạnh lần lượt bắt tay từng người cần thận, còn "Chúc ngủ ngon" như người lớn nữa. Sau cùng, Tuyết nhắc các bạn :

- Nhớ nhé, 5 rưỡi sáng chủ nhật ! "cắt cơm, bơm xe..." Tớ có thể tiết lộ trước với các bạn : việc đi pích-ních hôm ấy cũng là ý muốn riêng của tớ, thăm tra lại một chi tiết có liên quan đến vụ án khả nghi mà tớ đang tìm hiểu đấy. Sẽ nói rõ cho các cậu biết sau. Tạm biệt ! Bye ! Bye !

BÍ MẬT CỦA CUỘC "PÍCH-NÍCH"

Rời khỏi nhà Tuyết Mèo Con, may mắn cho Tùng "khềnh", nhà cậu ở ngay trước nhà Tuyết và Hạnh, nên có thể về ngay, tránh được một đoạn bách bộ cùng đường, thế nào chúng nó cũng bàn tán đủ chuyện, loanh quanh rồi thế nào cũng lại quay về hỏi tội mình về chuyện tiết lộ bí mật của nhóm cho mà xem. Ai chứ cha Sáng "lợn", đang "củ" cái Tuyết về vụ chui gầm giường nhặt dép, nó sẽ dồn tức tối đổ lên đầu mình là cái chắc...

Thế nhưng, sáng hôm sau, tập võ xong, cả bọn ngồi lại sân bóng, thì không khí cực kỳ vui vẻ và sôi nổi. Sau khi Minh "tổ cú" thông báo : chiều nay, các chú công an phường mời tất cả các thành viên đã tham gia điều tra ra "địa chỉ" những hạt đậu xanh, lên trụ sở họp mặt thân mật và nhận phần thưởng, thì tự nhiên chủ đề câu chuyện lại xoay quanh "nhị vị cô nương" - Tuyết Mèo Con và Hạnh. Hầu hết các ý kiến

đều to ra khâm phục và ca ngợi tài, trí của hai cô nàng. Sơn "sợ" thật thà thối mắc :

- Chẳng biết "nhị kiều" ấy đã học võ thuật chưa ? Chứ nếu hai cô ả này mà cũng là môn sinh của võ đường nào, lại đã đạt đai nọ đai kia, thì bảo đảm cánh chúng mình thua đứt ! Mới tiếp xúc một buổi, nhưng xem ra tớ thấy hai vị này "chơi" được đấy...

Sơn "mặt già" rụt rè và lấp lửng :

- Kể ra, thì nhóm đặc nhiệm chúng mình cũng nên có trinh sát nữ. Gặp những trường hợp như vừa rồi, cậu Sơn "sợ" hôm qua nói rất đúng, cho dù chúng mình có nghĩ ra cách làm, nhưng không có con gái thì khó mà thực hiện nổi lắm...

Sáng "lợn", như đã nghĩ từ trước, nhưng chưa dám nói, đồng tình ngay :

- Đúng đấy, đã lâu bọn mình đã có ý định kết nạp cả bạn gái vào nhóm, nhưng chưa chọn được đối tượng. Bây giờ, chẳng phải tìm đâu xa, các cậu xem thế nào cho hai cô nương này nhập hội luôn đi. Tớ thấy Mèo Con và Hạnh được đấy...

Tùng "khềnh" trêu luôn :

- Đã biết thế nào mà được, chắc cậu sợ hai cái lúm đồng tiền của nó, hay bị mất hồn vía sau trận chui gầm nhặt dép cho cô ả chứ gì ? Cứ thú thật đi...

Sáng hôm nay tự nhiên nghiêm túc đến đột xuất :

- Tớ nói thật đấy, không đùa đâu. Xét về mọi mặt tiêu chuẩn của ta, thì bọn nó đạt đủ hết. Này nhé : Mèo Con cũng là cán sự địa lý này, còn Hạnh, có thể chưa cán sự, nhưng chúng mình đã hứa với cô giáo là giúp đỡ các bạn kém cơ mà, mà nom mặt mũi, Hạnh nhất định không phải đứa học yếu đâu. Hai đứa lại đều cùng trường mình, chỉ khác khối. Còn về nghiệp vụ trinh sát, thì ngay vụ án vừa rồi đã xứng đáng bài sát hạch đạt điểm 10 chứ ít à...

Cả năm cậu để ngạc nhiên nhìn Sáng, không khỏi cảm thấy lạ lùng. Cái thằng, xưa nay vốn chúa ghét con gái, mà hôm nay bỗng nhiên thay đổi, bênh vực Mèo Con chằm chập. Khó hiểu thật. Hình như, những thằng đầu bò đầu bướu, khi đã bị phái tóc dài khuất phục, thì trở nên ngoan ngoãn và biến chuyển 180 độ cũng nên. Không lẽ, chỉ một "quả lừa" chui gầm giường và vài câu chỉ trích thẳng ruột ngựa của Mèo Con, mà đã cảm hóa được ông tướng háu ăn này rồi sao.

Sơn "mặt già", nhớ lại bài sát hạch truy tìm mấy chú lỏi vật trộm chấn tử ăng-ten của mình hồi sắp kết nạp vào nhóm. Còn Quang "sọt", lại đang nghĩ chuyện pích-ních chủ nhật tới do Mèo Con phụ trách hậu cần, chẳng biết nó sẽ lo cho cả bọn chén món gì đây ! Nèn quả thật cu cậu khoái lắm. Trước

nay, chưa lần nào tổ chức đi chơi xa mà các cậu không phải chạy vạy ngược xuôi lo chuẩn bị trước mấy ngày. Lần này, đi pích-ních cả nhóm, chẳng phải lo lắng gì, đêm trước ngủ kỹ, để đồng hồ báo thức, sáng ra, cứ người không phóng đi, thì còn gì bằng. Thế mới biết, vai trò của bọn con gái cần thiết và có ích thật. Chưa nói đến chuyện vụ án vụ iếp, trình sát trình xung, kết nạp hai cô nương này vào nhóm, bảo đảm có tổ chức liên hoan mặn ngọt gì, chắc chắn mình không phải dính tay, cứ ngồi mà gào karaôkê cho ngót bụng, tới giờ là chén. Bọn con gái muôn năm ! - Quang "sọt" chủ yếu nghĩ thế, nên nghe Sáng và Sơn "mặt già" "tiến cử" Mèo Con và Hạnh vào nhóm đặc nhiệm, cậu ta nhất trí ngay, vỗ hai tay vào nhau, hào hứng :

- Tớ đồng ý với cậu Sáng và cậu Sơn, hai đứa này được đấy, hẳn các cậu còn nhớ món bánh khúc và chè đậu xanh hôm qua chứ, ngon tuyệt vời, chả kém gì đầu bếp chuyên nghiệp cả. Đề nghị ta tổ chức làm lễ kết nạp luôn đi, có thể ngay trong chuyến pích-ních tới. Phải tranh thủ phát triển lực lượng chứ, kỳ này có tiền thưởng, thế nào chúng mình chẳng liên hoan, có Tuyết và Hạnh rồi, tụi nó lo bếp núc chợ búa hết, chúng cứ để mấy thằng đực rựa, tay dùi đục chui mẩn loay hoay làm nội trợ mãi, chán ốm...

Kết nạp thêm hai đứa bây giờ là đúng thời cơ và hợp lý nhất đấy...!

Tùng "khểnh" thấy chiều hướng thuận lợi, sáu đứa thì đã ba đứa ủng hộ và đồng ý kết nạp Mèo Con và Hạnh rồi còn gì, chỉ thêm mình nữa là quá bán, có biểu quyết thì cũng chắc ăn. Song, cậu muốn nhân cơ hội này để giảm nhẹ cái khuyết điểm mà cả bọn vẫn chưa sờ tới của mình, là đã vi phạm nguyên tắc bí mật, tiết lộ công việc nội bộ của nhóm mà cậu vẫn nơm nớp lo một lúc nào đó bị đưa ra. Tùng khéo léo vào đề :

- Ý kiến của ba cậu vừa rồi, tớ đã nghĩ đến từ lâu, nếu nói chính xác ra, thì ngay từ hôm tớ leo lên sân thượng nóc nhà, cầm ống nhòm đi rà soát các ban công. À quên đấy, tớ vẫn chưa kể cho các cậu nghe đã chứng kiến Mèo Con và Hạnh căng dây bắt trộm như thế nào nhỉ...

Rồi Tùng kể lại toàn bộ sự việc, không bỏ sót chi tiết nào cảnh hai nữ trình sát hàng xóm của mình đã giăng bẫy, hô hoán, buộc thông lòng bắt trói tên kẻ trộm đột nhập nhà cái Lan lấy nồi cơm điện như thế nào. Tùng kết luận :

- Đang bí nước, không tìm ra dấu hiệu gì của vụ "ĐCCDX", lại được mục kích chứng kiến màn bắt kẻ gian nhanh gọn và ngoạn mục của hai cô bạn, thú thực lúc ấy mình rất khâm phục tài năng mưu trí của

hai cô nương hàng xóm, đúng là hai "cây" đặc nhiệm nghiệp dư ẩn dật, tớ nghĩ ngay là phải tìm cách thu nạp nhân tài, tiến cử vào nhóm C21 chúng mình. Lúc ấy, các cậu vừa bầu tớ là "chỉ huy trưởng chuyên án", vậy là tớ tính nước "tiền trăm hậu tấu", mạn phép các cậu, tìm đến gặp gỡ, và giao ngay bài sát hạch đầu tiên : Điều tra vụ ĐCCĐX "địa chỉ có đậu xanh", rồi, như các cậu đã biết đấy, Mèo Con và Hạnh đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ theo cách riêng của hai đứa, nhanh gọn mà chính xác. Vụ án đã được các chú công an khen thưởng - phần thưởng lớn nhất từ trước đến nay, điều đó cũng chứng tỏ ghi nhận công trạng của Tuyết và Hạnh là xứng đáng. Tóm lại, tớ đề nghị các cậu cho biểu quyết về việc này : Tất cả có đồng ý kết nạp Tuyết Mèo Con và Hạnh vào nhóm đặc nhiệm không ?

Chẳng chân chừ thêm giây nào, cả sáu nắm tay cùng giơ lên một lúc. Như vậy là 100% quân số nhất trí. Sáu chàng thoải mái thuận sẽ công bố và làm lễ kết nạp hai nữ trình sát mới vào nhóm đặc nhiệm C21 đúng ngày đi pích-ních, tại vị trí xa thành phố mà cả bọn sẽ đến.

Minh "tổ cú" nghĩ ra điều gì, đưa ngón tay lên miệng dặn :

- Nhưng tuyệt đối không cậu nào được nói trước cho hai bạn ấy biết nhé. Ta bắt

ngờ tuyên bố cho hai ả hồi hộp. Mới lại, việc này để tớ khai thác, chắc các cậu còn nhớ hôm tiễn chúng mình ra về, Mèo Con nói gì rồi chứ, nó bảo mục đích của chuyến pích-ních chùa Thầy, cô ta cũng kết hợp thẩm tra một vụ án nào đó. Nhất định là có hỏi, Mèo Con với tính bướng bỉnh như thế, sẽ chưa cho chúng mình biết đâu. Vì vậy, tớ sẽ mang bí mật của việc quyết định kết nạp hai đứa ra để... mà cả. Nếu cô ả chịu khai, thì ta mới nói cho biết trước...

Sơn "mặt già" nói ngay :

- Tùy cậu. Nhưng tớ nghĩ bắt bí nhau thế cũng để cho vui thôi. Vì đằng nào, sau khi kết nạp vào nhóm, là trình sát đặc nhiệm chính thức, thì cả Tuyết và Hạnh còn giấu chúng mình làm gì nữa !...

*

Sáng sớm chủ nhật, việc tổ chức luân phiên đánh giầy gây quỹ - kỳ này đến lượt Tùng "khềnh" và Sơn "mặt già" - đành phải hoãn lại vì chuyến pích-ních hấp dẫn. Chỉ riêng việc ấy cũng gây tranh cãi đến gần nửa tiếng đồng hồ. Tùng thì bảo : pích-ních là kế hoạch chung của cả nhóm, lại đúng ngày chủ nhật, rơi vào ai thì người ấy được

nghi, chứ có phải lý do cá nhân đâu. Cứ theo lịch, tuần sau, đúng tên ai lại tiếp tục hoạt động". Nhưng Sáng "lợn" phản đối ngay, bảo cu còi khôn lỏi, lười, trốn tránh nhiệm vụ, bắt Tùng và Sơn "mặt già" phải làm bù vào ngày khác cho công bằng. Cu "lợn" còn dọa: "Nếu không đồng ý như thế, bái bỏ cuộc pích-ních tới, để ngày khác..." Minh, Sơn, Quang, và cả Sơn "mặt già" chưa kịp lên tiếng can ngăn và hòa giải, thì cu "khếnh" đã buộc phải "xuống nước", đồng ý đi pích-ních về, nghỉ một ngày, rồi sẽ đi đánh giầy bù vào ngày thứ ba cùng Sơn "mặt già", thì mọi chuyện mới êm thấm. Nghe thế đủ biết, đối với Tùng và cả bọn, chàng nào cũng rất mê và hấp dẫn, háo hức với cuộc pích-ních này. Sáu chàng đã đi với nhau nhiều, lên rừng - xuống biển có cả, nhưng lần này lại có thêm hai cô bạn gái nữa, dẫu sao, tình thân và không khí khác hẳn, mấy khi mới có được một dịp như thế? Nên mới nghe Sáng "lợn" mạnh mẽ dọa già, Tùng đã "rúm rúm", đầu hàng ngay.

Trời chưa sáng rõ, bốn chiếc xe đạp mini (lại ngẫu nhiên, cùng màu đỏ cả), một chiếc của Sơn "mặt già", một chiếc của Sáng "lợn" và một chiếc của Tùng "khếnh", phía bên nữ thì một chiếc của Tuyết Mèo Con. Sáng lái Quang, Tùng lái Sơn "sợ", Sơn "mặt già" lái Minh, còn Tuyết lái Hạnh, đạp

bon bon trên con đường ra ngoại ô thành phố.

Thực ra, cái thú của những cuộc đi chơi xa bắt đầu ngay từ những phút đầu tiên này. Bạn học cùng lớp, cùng trường thật, nhưng trong năm chỉ gặp nhau ở sân trường, trong lớp học, nhất lại là bạn gái, có khi cả năm chả nói với nhau một câu, tan trường là ai đi đường nấy, về cho nhanh. Có những cuộc pích-ních, đã ngoại như thế này, chúng mới có dịp gần gũi, chuyện trò, hỏi han nhau thân mật, thậm chí trêu đùa nhau tự nhiên, vui nhộn, xóa bỏ hẳn các ranh giới vô hình vô lý thường ngày mà chính chúng tạo ra. Lại thế đấy, đường phố mọi ngày vẫn đi về nào có xa lạ gì, mà phóng xe song hàng cùng các bạn buổi sáng sớm, phố sá vắng ngắt không mấy người đi, mới khoái làm sao, lòng cứ chộn rộn vui, nói cười vang phố, mà xung quanh, cảnh vật như lạ lẫm, như mới nhìn thấy lần đầu. Ai đã từng qua tuổi học trò, hãy nhớ lại và cảm thông cho tâm trạng của tám cô cậu sớm nay. Cái hấp dẫn thú vị của mọi cuộc pích-ních bè bạn thường chia làm hai phần, đáng kể và quan trọng, ấy là trên đường đi (xe đạp), và mọi hoạt động ở địa điểm sẽ đến. Bởi thế, các trò quay, tếu, nghịch ngợm cứ theo con đường xa dần thành phố mà diễn ra, tăng dần. Hết kể chuyện tiếu lâm, trở tài

đi xe bỏ hai tay, rồi luân phiên kéo nhau đưa trước lái đưa sau đạp, cho đến tiết mục lừa gẩy rơi dép của cô cậu nào không may ngồi phía sau. Tùng kiếm đâu được đoạn dây, bảo cả bọn :

- Ngày xưa, Quang Trung - Nguyễn Huệ chỉ huy binh lính hành quân suốt đêm ngày, có sáng kiến hai người khiêng cho một người ngủ, luân phiên nhau để ai cũng được ngủ cho khỏe sức. Tớ chưa buồn ngủ, nhưng đạp mỗi chân quá rồi, nên vừa nghĩ ra một kế, tạm gọi là sáng kiến : mình có 4 xe, bây giờ dùng dây buộc, cứ hai xe một, kéo nhau đi. Xe trước kéo, có thể mệt hơn một tí, nhưng xe sau chỉ việc ngồi mà lái, không phải đạp. Cứ thế luân phiên, lấy cột mốc cây số bên đường để tính, được hai cột thì thay ca một lần, các cậu thấy thế nào ?

Tất nhiên là cả bọn hưởng ứng ngay, lập tức xuống buộc dây, "oản-tù-tì" xem ai kéo trước và bắt đầu kiểu hành quân thời Nguyễn Huệ, chỉ khác, chúng không khiêng cồng như cha anh trông lịch sử, mà gò lưng đạp chiếc xe "con vịt" đỏ chót như xe cứu hỏa, cười nói suốt đường. Đương nhiên là sáng kiến "khỏe quân" của chú còi, lại chẳng làm quân khỏe thêm chút nào, mà ngược lại, các cu cậu nhận phiên kéo đầu thở ra đằng tai, lưng áo đầm mồ hôi, tuy vẫn cố hớn hển nói cười, pha trò và... "guồng" cho

chóng hết hai cây số để đến phiên mình "hành" lại đối phương, ngồi hưởng quyền lợi. Lại oải oải, lần oán-tù-tì đầu tiên, trúng ngay hai xe cứu hỏa của Sáng và Tuyết. Sáng thua nhưng thích lắm, vì như vậy được cùng "bè" với Mèo Con. Một điều không nói ra, nhưng cả bọn cũng nhận thấy, cu "lợn" nhà ta rất thích Tuyết Mèo Con. Cứ nhìn ánh mắt nó thì biết. Suốt chặng đường dài từ lúc xuất phát, mọi người chưa hề nghe thấy Sáng văng bậy lần nào cả. Cứ như mọi khi á, có mà mang cả rổ ra mà đựng cũng chưa hết...

Hai xe, đã vừa đèo bạn, lại phải buộc dây kéo thêm hai ông quý sứ nữa, cũng mệt. Sáng và Quang kéo Sơn "mặt già" và Minh, Mèo Con và Hạnh kéo Tùng và Sơn "sợ". Sáng quay sang Tuyết, nhăn nhó nói nhỏ :

- Chúng mình đen quá, vớ ngay phải phiên đầu. Mà hai xe kia toàn những thằng láu cá cả, thế nào chúng nó cũng tìm cách "hành" bọn mình cho mà xem...

Tuyết Mèo Con vừa đạp xe vừa ngoái hẳn sang Sáng, thì thào :

- Yên tâm đi, com lân gạo lượt, chú khi ni - mi khi khác. Nếu bọn nó giở trò, tớ đã có cách "trả đũa" rồi. Hãy đợi đấy.

Quả nhiên, đúng như dự đoán, "bè" bên dưới bắt đầu giở trò thật. Chú còi "khềnh"

ngồi chồm chệ, cho hai chân lên khung xe, nháy đôi "mặt già" và "tổ cú", rồi lên tiếng :

- Tranh thủ ngồi sau mà ngủ. Nhưng đường này nặng quá, đề nghị hai "phụ xe" căng ô lên che đi...

Như chỉ chờ có thế, Sơn "sợ" và Minh "tổ cú", hai cậu ngồi sau, đồng loạt giương ô lên che. Mà nào chúng có che nặng, mặt trời chệch bóng phía trước, nhưng hai ông tướng lại dựng ô lên vai, che phía sau lưng. Thế là hai chiếc xe cứu hỏa phía sau trở thành hai con thuyền buồm lại đi ngược gió, hai tán ô càng như cánh, giữ chiếc xe lại, làm cho Sáng và Tuyết ở phía trước, gò lưng tôm đập mà thấy xe vẫn đi chậm rì rì. Sáng điên tiết lắm, biết bị bọn sau xỏ mình, như mọi khi thì nó hét toáng lên rồi, nhưng hôm nay có Mèo Con đi bên cạnh, cậu ta hậm hực cố nén ghê lắm, thỉnh thoảng lại hỏn hển liếc sang Tuyết, lăm bắm :

- Quá đáng thật ! Thế mà chú còi gọi là sáng kiến "khỏe quân" đấy...

Tuyết động viên :

- Cố gắng lên, sắp hết hai cột cây số rồi. Chịu khó kéo thuyền buồm ngược gió, lát nữa, tớ với cậu cho chúng nó kéo... xe lu, biết mặt...

Rồi cột cây số thứ hai cũng đã đến, phiến kéo được thay. Trong lúc chờ Tùng và

Sơn "mặt già" buộc lại dây vè đặc thắng lắm, Tuyết kéo Sáng ra xa ghé tai nói nhỏ :

- Mình không có ô mang đi, có hỏi mượn chắc bọn nó cũng không cho. Và lại cũng chẳng thêm diễn lại cái trò ấy lần nữa. Tớ có cách này... - Tuyết chụm hai tay vào tai Sáng thầm thì.

Chẳng biết Mèo Con phổ biến kể gì, chỉ thấy Sáng "lợn" nhoén cười, gật đầu xái cổ. Phiến kéo thứ hai bắt đầu. Tuyết - Hạnh, Sáng - Quang chẳng cần giương ô giăng buồm, cũng chỉ ngồi nguyên trên xe hưởng gió mát, mà sao hai xe đằng trước Sơn "mặt già" và Tùng "khềnh", nhắc cả... mông khỏi yên mà đập, vẫn thấy nặng như chì. Hai cậu vớ mồ hôi hột, thấy xe đi chậm như rùa mà không dám kêu ca phàn nàn gì. Gương mặt đặc thắng ban nãy tiêu tan hết, chúng vừa đập vừa thở, chẳng trò chuyện nữa câu.

Cuối cùng thì cũng đã hết quãng đường khổ sai tự nguyện. Vừa dừng lại, Tùng vớt xe nằm ngay dưới đường, chạy xuống, xem Sáng và Mèo Con có chở thêm hòn đá nào không (!). Nhưng ngó nghiêng mãi, cu "khềnh" cũng chẳng phát hiện ra điều gì, lắc đầu :

- Chắc xe của hai cậu lâu không tra dầu, kéo nặng như cùm !...

Sáng và Mèo Con rũ ra cười chảy cả nước mắt :

- Các cậu có ô giăng buồm, chúng tớ không có, đành bảo nhau "vận công" cho cơ thể nặng lên gấp ba... Thế mà được. Bây giờ thế nào ? Có chơi tiếp nữa không ?

Cả Tùng và Sơn "mặt già" cùng lắc đầu:

- Thôi thôi, mệt lắm, mới lại cứ đập với tốc độ như thế, khéo... ngày mai mới đến nơi!

Tám đưa ngời dãi ra bãi cỏ ven đường nghỉ ngơi. Tuyết mở túi lấy mấy chai nước khoáng và gói ô mai chanh đi chia cho từng người. Hết mồ hôi, khô áo, cuộc hành quân lại được tiếp tục. Sáng "lợn", bụng đã ngon ngọt, muốn ăn cái gì lắm, cả Quang "sọt" cũng thế, song đi với hai cô nương, nên chẳng đứa nào dám mạnh dạn vòi vĩnh gì...

*

Vượt chặng đường mấy chục cây số, đùa nghịch cười nói trên đường nhiều, anh nào cũng thấm mệt, vừa tới nơi, tám cô cậu chọn một bãi cỏ dưới tán cây thấp, trái ni-lông, rồi chẳng ý tứ gì, ngồi, bò lăn ra thở. Riêng Tuyết và Hạnh, bắt đầu lục tục xếp đồ ăn ra, bảo các bạn :

- Nghỉ ngơi chút, rồi ta bắt đầu ăn nhẹ cho ấm bụng đã, tớ thấy cậu Sáng... đôi vàng mắt ra kia rồi...

Sáng gãi đầu gãi tai tỏ ý thú nhận. Tùng "khểnh" nhân cơ hội chọc ngay :

- Chu cha ! Khéo thật, họ đọc được cả suy nghĩ của nhau rồi. Đây là mới có một chặng đường đi thôi đấy. Không biết, qua chặng về hai đứa còn đọc được điều gì nữa không ?...

Tất cả cùng cười. Mèo Con đỏ bừng mặt, cái lúm đồng tiền càng lộ rõ và duyên dáng hơn. Còn Sáng "lợn", sau phút bẽn lễn rất mất tự nhiên, cầm bánh mì, phở mát... chén liền. Sau miếng "đột phá khẩu" của Sáng "lợn", các chiến sĩ đặc nhiệm ta cũng bắt đầu tấn công rào rào, rất tự nhiên và vui vẻ. Chưa bao giờ các cậu lại được chén một bữa dàng hoàng và chu đáo như thế trong một cuộc đi chơi xa. Tuyết và Hạnh, hai bà chị trở tài lo liệu và biểu diễn các sở trường sở đoan của mình phục vụ các bạn. Thức ăn mang theo không nhiều, nhưng đủ cả : bánh mì, bơ, phở mát, thịt rang, ruốc, trứng luộc, dưa chuột, lại cả cam, táo tráng miệng, nước ngọt, giấy lau tay và gói tăm mang theo nữa. No nê rồi, các ông tướng lại chẳng phải mó tay dọn dẹp gì, tất cả đã có hai chị lo tất, thật sướng !

Theo chương trình của Mèo Con, nghỉ ngơi chuyện trò một lát, tất cả lên chùa tham quan cảnh đẹp và nghe chính Tuyết giới thiệu qua loa xuất xứ của di tích lịch sử này. Mọi tư liệu, nội dung hình như Mèo Con đã nghiên cứu kỹ trong sách trước khi đi, nên cô nàng cứ nói vanh vách, y như một hướng dẫn viên du lịch thực sự, làm cả bọn cứ tròn mắt ra nghe mà phục sát đất. Vào trong chùa, Tuyết và Hạnh còn mang cả hương theo từ lúc nào, thắp lên điện thờ, rồi chấp tay vái cẩn thận, chẳng khác gì người lớn cả. Thực tình, những thủ tục này, nếu chỉ độc có bọn con trai với nhau, thì chẳng đứa nào biết cả.

Tham quan xong, trước khi "xuống núi" về vị trí tập kết, Tuyết bảo cả bọn :

- Các bạn cứ xuống trước, tớ có việc ở lại chùa, độ mười phút thôi, sẽ xuống sau...!

Minh "tổ cú" nắm lấy thời cơ, xán lại Tuyết, hỏi nhỏ :

- Này, cậu có việc gì mà bí mật thế ? Không cho chúng tớ biết được à ?

- Chẳng có gì ghê gớm lắm đâu, rồi tớ sẽ nói cho các cậu biết sau.

Tùng "khếnh" chen vào :

- Không được, nguyên tắc của tụi tớ là đã chơi với nhau thì không được giấu nhau điều gì. Hơn nữa, cậu là con gái, đã đi cùng chúng tớ, không đời nào chúng tớ chịu để

cậu đi một mình đâu. Phải bảo vệ nhau chứ. Ở đây, các cậu đã biết đầy hoang vu và vắng vẻ, nguy hiểm lắm, không nên đi một mình. Trong bọn chúng tớ, có cậu Sơn "sợ" là võ sư, còn hầu hết đều là các môn sinh đệ nhất đai võ Karate cả, ai lại nỡ để bạn gái ở lại một mình...?

- Các cậu đừng lo, tớ cũng là võ sinh Têcuônđô đây, chỉ chưa "lên đai" thôi, nhưng cũng biết tự vệ khá đấy... - Mèo Con tự nhiên tiết lộ.

Minh "tổ cú" lại nói :

- Vấn đề không hoàn toàn là tự vệ, mà bọn này đang muốn biết cậu đang định điều tra, thẩm tra vụ gì thôi... Bây giờ, trao đổi nhé : Chúng tớ cũng có một bí mật định nói với các cậu, có thể nói ngay bây giờ để các cậu khỏi bị bất ngờ, nhưng với điều kiện, cậu phải nói trước bí mật của cậu đã. Nói cho chúng tớ biết, có khi tụi mình còn giúp nhau được điều gì, càng hay chứ sao ?

Sơn "sợ" cũng thêm :

- Cũng như bữa trước, cậu Tùng nói hết với Tuyết và Hạnh vụ những hạt đậu ấy...

Tuyết thấy lời lẽ mấy chàng trai có lý và thuyết phục quá, lại nghe các cậu cũng có điều bí mật gì sắp nói, đành thú thật :

- Thôi được, hai cậu ở lại với tớ : cậu Sáng và cậu Sơn "sợ" (Tuyết chọn hai ông tướng to con nhất bọn, kiểu như chọn vệ sĩ,

đến là khôn) cùng tớ vào chùa gặp sư cụ trụ trì, còn các cậu ra trước, lát nữa tụi tớ về sẽ nói hết cho mà nghe.

Cả bọn phải chấp nhận phương án của Mèo Con, kéo nhau ra trước. Tùng "khểnh" vừa đi vừa lẩm bầm : "Cô ả chọn ngay cụ Sáng làm vệ sĩ. Ăn dơ thật. Đúng là tự nhiên mình lại đi "vẽ đường cho hươu chạy"!...

*

Chờ cho các bạn đi hẳn, Tuyết kéo Sáng và Sơn "sợ" vào sân sau chùa, vừa đi vừa nói: "Các cậu chỉ làm nhiệm vụ bảo vệ, còn tớ làm việc với sư cụ, ngăn thôi. Đừng ai nói gì cả. Lát nữa tớ sẽ nói các cậu biết sau". Sáng và Sơn chưa kịp phản ứng hỏi han gì, thì đã vào tới sân chùa, khu nhà sau - nơi ở của các nhà sư tại đây. Trong sân, một vị sư già móm mém, nhưng da dẻ, dáng vóc còn nhanh nhẹn, đang cầm bình tưới khóm cây thuốc trước hiên. Tuyết Mèo Con lên tiếng, một tay chụm lại gờ trước ngực :

- A di đà phật ! Bạch cụ ! Chúng con là đệ tử chùa Diệu Tiên ở thành phố, hôm nay lên đây lễ Phật và vãn cảnh chùa, có lời hỏi thăm cụ có được mạnh khỏe không ạ...

- Quý hóa quá, các cô cậu trẻ có lòng thành, vượt đường xa lên đây lễ Phật là có phúc có lộc lắm đấy. Cảm ơn lời hỏi thăm, tôi ơn thánh phật, vẫn được mạnh khỏe. Mời các cô cậu vào xơi nước...

Ba đưa theo vào nhà ngang, gian giữa có điện thờ tổ, sư cụ mở giỏ ẩm, rót ra ba chén chè xanh :

- Chẳng hay các cô cậu tìm tôi chắc là có việc gì ? - sư cụ hỏi.

Tuyết ra hiệu cho Sáng và Sơn ra trước ban thờ, thấp ba nén hương, cầm dùi thỉnh một hồi chuông, rồi cả ba cùng đứng chấp tay thành kính lễ. Xong xuôi, Tuyết mở túi, lấy chiếc phong bì đã chuẩn bị sẵn, bên trong đựng tiền, vuốt cho hết nhăn rồi lặng lẽ bỏ vào khe "Hòm công đức" với vẻ rất thành thạo và trân trọng. Sau đó kéo nhau trở lại bàn nước. Sư cụ gạt đầu về hài lòng :

- Cô cậu trẻ mà đã biết thành tâm lễ Phật, tu dưỡng đạo đức, nhất định người sẽ độ trì cho...

Tuyết Mèo Con tranh thủ rút ra một mảnh giấy, lễ phép :

- A di đà phật ! Bạch cụ, chúng con có điều muốn hỏi...

- Cô cậu cứ nói...

- Tháng qua, ở dưới phố, có một nhà sư hành thực, mũ ni, áo nâu sống đi khắp nơi quyên tiền các gia đình, nói là để cứu độ

chúng sinh vùng lũ lụt. Chúng con hỏi, vị sư đó xưng là Trí Tôn, trụ ở chùa ta. Bạch cụ, chúng con muốn xác định, vì khả nghi có kẻ tà đạo làm cản. Vậy, bạch cụ, cụ có thể cho chúng con được biết, dưới trướng cụ, trụ ở chùa này, có vị sư nào hiệu danh như vậy không ạ ?

- A di đà phật ! Ra là thế. Trụ ở chùa này, dưới trướng của ta làm sao ta không biết. Bản chùa đây có muôn triệu đệ tử dân chúng từ các nơi, quanh năm đổ về lễ Phật và cung tiến công đức, chưa bao giờ phải đi quyên góp ở thiên hạ. Cũng chẳng có vị nào danh hiệu Trí Tôn cả. Kẻ mạo danh đó mà, lợi dụng danh nghĩa từ thiện nhà phật để lừa gạt dân chúng đó thôi...

Hình như Mèo Con chỉ cần có thế, cô chấp tay "A di đà phật", hai vệ sĩ Sáng và Sơn cũng vung về làm theo, ba cô cậu cúi đầu cảm ơn sư cụ, rồi xin phép ra về.

Đi trên đường về chỗ các bạn đang chờ, Tuyết bảo Sáng và Sơn "sợ" :

- Tổ có phải nói gì thêm nữa không, mọi việc các cậu đã được nghe hết rồi đó. Như vậy, bí mật của chuyến pích-ních tổ đã tiết lộ hết với các cậu, chẳng giấu giếm tí gì. Vậy, bây giờ đến lượt các cậu, định cho tổ biết điều gì nào ?

Sáng lấp lửng nói :

- Yên tâm, sẽ biết ngay bây giờ thôi !

Về đến nơi, trên tấm ni-lông trải dưới bãi cỏ đã được Tùng, Minh và Hạnh đạo diễn bày đặt cổ bàn trang trọng lắm. Vẫn những đồ ăn khi sáng, nhưng được trang trí, bày biện đẹp và cầu kỳ hơn, năm cô cậu đã xếp chân bằng tròn ngồi quây xung quanh, chừa lại ba chỗ cho Tuyết, Sơn và Sáng.

Khi tất cả đã có mặt đầy đủ, sáu chàng trình sát nhìn nhau như đùn đẩy, chọn người phát biểu. Cuối cùng Minh "tổ cú" đứng lên, trình trọng :

- Thưa các bạn, nhân buổi đi tham quan dã ngoại hôm nay, tôi, nhân danh chỉ huy trưởng "Nhóm đặc nhiệm C21", tuyên bố, quyết định tổ chức lễ kết nạp hai trình sát mới là Phạm Thu Hạnh và Nguyễn Thị Tuyết - biệt danh Mèo Con...

Không khí rất trang nghiêm và im lặng, nghe rõ cả tiếng mõ vọng ra từ ngôi chùa xa xa, Minh "tổ cú" lần lượt giới thiệu lại một lần ý nghĩa, mục đích, tiêu chuẩn của thành viên nhóm đặc nhiệm, tên và chức danh cũng như sở trường, ám hiệu của từng người, rồi nguyên tắc hoạt động, kỷ luật của nhóm, v.v... cho hai nữ trình sát mới, rồi kết luận :

- Từ nay, hai bạn đã là trình sát chính thức của nhóm đặc nhiệm. Vụ điều tra đậu xanh vừa qua coi như bài sát hạch đạt điểm xuất sắc của hai người. Chúng ta sẽ cùng

nhau sát cánh trong những vụ án mới, giúp đỡ nhau tiến bộ trong học tập và trong cuộc sống hằng ngày. Ngoài ra, chúng ta cũng có trách nhiệm phải giúp đỡ các bạn cùng lớp, cùng trường khác tiến bộ nữa...

Tùng "khềnh" có ý kiến ngay :

- Như vậy, ta đã có 8 trình sát tất cả. Nhưng có mỗi bạn Hạnh là chưa có biệt danh, 7 đứa chúng tớ đã có cả rồi, đề nghị đặt tên cho... công bằng. Theo tớ, để ghi nhớ vụ án hai bạn điều tra thành công vừa qua, ghi nhớ bữa chiều đãi gặp mặt của hai bạn hôm nọ, tớ đặt tên cho Hạnh là Hạnh "chè đậu", nghe vừa ngọt ngào vừa bí ẩn, các cậu nhất trí không ?...

Cả bọn reo lên "Nhất trí!". Bao giờ cũng vậy, chú còi nhà ta đã đề xuất ra cái gì, không mấy khi mà các bạn không đồng ý cả. Kể cả Tuyết Mèo Con hôm nay - lính mới tò te - cũng rất khoái tính cách của cu "khềnh", vỗ tay liên hồi. Rồi Mèo Con cũng trình trọng đứng lên, phát biểu cảm tưởng của mình và hứa sẽ cùng các bạn đoàn kết, thương yêu đùm bọc nhau trong điều tra vụ án và học tập... Lễ kết nạp kết thúc bằng một châu kẹo cao su và ô mai Sáng "lợn" mang đi, nhưng bây giờ mới đưa ra chiều đãi. Không khí vui vẻ và thân mật kéo dài suốt từ lúc ấy cho đến cả trên đường về mới thôi. Về tới khu tập thể, trời đã nhập

nhoạng tối, trước khi chia tay, Tùng còn dặn Tuyết Mèo Con và Hạnh "chè đậu" :

- Sáng sớm nhớ nhé, 5 giờ 30, tất cả sang tập võ ở sân bóng sau trường, cả Mèo Con và Chè đậu nữa, tập hết. Đặc nhiệm mà không có võ thuật thì gay lắm !...

85

SỰ CỐ ĐẦU NGÀY ĐÁNH GIÀY CỦA "MẶT GIÀ" VÀ CU ÚT

Ngày buổi họp đầu tiên khi quân số nhóm đặc nhiệm C21 đã lên đến 8 người, Tuyết Mèo Con đã thông báo toàn bộ nghi vấn của mình với một vị sư đi quyên góp từ thiện mà cô được chứng kiến, ở ngay khu tập thể. Đặc điểm, nhận dạng và trang phục đã được Tuyết ghi lại kỹ càng vào một tờ giấy rồi đi photocopy ra 8 bản phát tận tay các bạn. Tuyết kết luận :

- Chỉ còn mỗi vấn đề là địa bàn hoạt động của gã sư này tớ chưa thể biết rõ, hẳn

thay đổi liên tục, nay đây mai đó nên rất khó xác định...

Tùng phát biểu luôn :

- Tớ đề nghị, chúng ta tập trung vào vụ án này, điều tra sự thật về một vị sư nghi vấn, lập chuyên án, đặt tên là "Gã tu hành rôm" - viết tắt "GTHR", lập tức cử trình sát tóa đi các nơi truy lùng, nếu thấy thì bám sát, theo dõi và tìm cách xác định, làm rõ thật giả, báo công an ngay.

Tất cả lại nhất trí với cu "khềnh" mở màn chuyên án, bắt đầu phân công và tiến hành điều tra ngay ngày hôm sau.

Linh mới tò te, lại được mê tín bầu ngay làm chỉ huy chuyên án, Tuyết Mèo Con thực sự cảm động và tự thấy càng phải cố gắng hơn để xứng đáng với nhóm bạn tuyệt vời này. Châm chọc, đùa nghịch, quây phá là thế, chẳng thua gì quý sư nhà giời, ấy thế mà học giỏi, là cán sự hần hoi. Đặc biệt trong công việc, sao các cậu ấy vô tư và chân thành đến khó tưởng, chẳng bao giờ nghe chuyện suy bì hơn thiệt, giỏi - kém nhau bao giờ. Chọn, tìm được những người bạn như thế là hiếm lắm. Cho nên Tuyết cảm thấy cực kỳ hào hứng và phấn khởi trước sự tin cậy của các bạn. Sự tin cậy ấy, khiến Mèo Con thêm tự tin, mạnh dạn hơn. Cô đứng lên lãnh vai trò mới của mình, phân công luôn :

- Chúng ta có 8 người, chia làm 4 nhóm, nhóm một : Tùng và Sơn "mặt già", vì theo tờ biết, ngày mai hai cậu đến phiên đi đánh giày của mình, một công đôi việc, vừa gây quỹ vừa để mắt truy tìm đối tượng luôn. Nhóm hai gồm Minh và Quang, nhóm ba Sơn "sợ" và Hạnh, nhóm bốn : tớ và Sáng... Theo phán đoán của tớ, gã tu hành này chỉ buổi trưa mới đi vào các gia đình trong khu dân cư, ngoài giờ ấy thường hay đi dạo các chợ, hàng quán. Ta lấy khu tập thể của mình làm trung tâm, tờ phân công : Nhóm 1 đi hướng bắc, nhóm hai hướng nam, nhóm ba hướng đông, nhóm bốn hướng tây. Bất cứ nhóm nào phát hiện thấy đối tượng xuất hiện, bám sát theo dõi ngay, đồng thời tìm cách thông báo ngay cho toàn nhóm để tập trung lực lượng bàn kế lột mặt nạ kẻ tu hành róm. Mỗi ngày, tất cả tập trung gặp mặt 2 lần vào 11 giờ trưa và 4 giờ chiều để trao đổi tin tức. Điểm gặp mặt liên lạc là cửa trường học... Nếu các cậu không còn ý kiến gì, thì giải tán. Chú ý là vẫn phải bảo đảm duy trì giờ giấc ôn tập hè đấy, việc này các cậu phải tự giác, đừng để quá say sưa đến điều tra vụ án mà sao nhãng việc học là không được đâu !

Cứ y như cô giáo trên bục giảng, các chàng trình sát rầm rập tuân theo, chẳng thấy ai thắc mắc phản đối gì. Đặc biệt là

Sáng "lợn" và Sơn "sợ", lần đầu lên điều tra vụ án với con gái, cũng không một lời dùn dẩy, kêu ca hay né tránh. Thực tình, chỉ có Sơn "sợ" là hơi đỏ tai. Còn Sáng "lợn", ai cũng nhận thấy cậu ta có thiện cảm với Mèo Con ngay từ hôm... chui gầm giường nhặt dép cho cô nàng rồi.

*

Sáng sớm hôm sau, khi các mũi trình sát theo từng nhóm đã phân công, mỗi mũi hai người, bắt đầu tỏa đi các hướng tìm kiếm "gã tu hành róm", thì mũi của Tùng "khềnh" và Sơn "mặt già" khoác hòm đồ đi đánh giày gây quỹ đặc nhiệm, bù vào ngày chủ nhật vừa rồi đi pích-ních. Sáng "lợn" thấy Tùng và Sơn phải đi đánh giày vào ngày thứ ba, lại đúng hôm bắt đầu "triển khai" vụ "GTHR" thì khoái chí lắm, nó nghĩ bụng : "Cho chết ! Định lừa nhác trốn việc, đáng đời ! Đánh giày rồi thì chẳng có lúc nào rảnh tay mà tìm kiếm, quan sát nữa...". Song Tùng lại nghĩ khác, cậu ta động viên Sơn "mặt già" : "Thế mà tụi mình lại hóa may. Đi điều tra, theo dõi vô duyên và lộ liễu nhất là không có việc gì để làm, cứ lơ nga lơ ngơ như thằng phát văng, vô công rồi

nghe, thần kinh giữa đường giữa chợ, thật không còn gì ngượng bẽ ! Có hòm đánh giày bên hông, là có cơ, len lỏi đâu mà chẳng được. Đứng không. Số tớ với cậu "son" rồi !

Cu "khềnh" chỉ nói đùa thế, chẳng biết để tự an ủi mình hay động viên "mặt già", nhưng, trong bốn nhóm trinh sát, rốt cuộc, nhóm đánh giày của Tùng và Sơn "mặt già" quả là "số son" thực sự. Chúng ta hãy theo dõi xem, hai cậu chàng xuất phát và hoạt động như thế nào nhé.

Khoác hòm đồ nghề vừa ra khỏi đường khu tập thể, cu út đã ghé tai "mặt già", móc trong túi ra một tập tiền mới, thì thầm :

- Tiền tớ tiết kiệm mỗi lần bố mẹ cho, bỏ trong lợn đất, đêm qua vừa cặm cùi moi ra một ít. Tớ định thế này, cậu xem có nhất trí không nhé : Ta mang hòm đồ đi chỉ có tính chất "cải trang" cho đỡ trơ trọi, mới lại chấp hành để tụi nó khỏi thắc mắc là lười và ngại khó, còn ngày hôm nay, tớ với cậu dành tất cả cho vụ "GTHR", truy tìm gã giả danh tu hành. Cuối ngày, coi như đã đi đánh giày, mang về nộp cho nhóm một ít tiền, là xong. Chẳng phải động đến xi với bàn chải làm gì. Cu "lợn" nó nghĩ đúng đấy, cứ dán mắt vào đánh giày thì còn tìm kiếm, theo dõi được ai nữa...

Sơn "mặt già" ngấm nghĩ một lát, hỏi luôn :

- Cậu mang đi bao nhiêu tiền ?

- Tùng này đủ chưa ? - Tùng lại giơ tập bạc mới ra.

- Tớ nhất trí - Sơn "mặt già" đồng tình ngay - nhưng với điều kiện hai thằng cùng đóng góp với nhau...

- OK ! - Tùng bật ngón tay - Xuất phát luôn !

- Nhưng trên quan điểm là không phải chúng mình lười hay ngại lao động đâu nhé. Tất cả cho vụ án ! Việc này đừng cho đứa nào biết, sợ rồi ai chứ cu "lợn" và cu "sọt" nó học được, cứ đến "phiên" lại giở trò này, thì còn gì là ý nghĩa đích thực của "kế hoạch nhỏ" với lại "lao động" nữa...!

- Tất nhiên rồi ! Ngay tụi mình, cũng chỉ bắt đặc dĩ mới phải "bài vở" lần này thôi. Chứ... tiền đâu ra mà đối trá mãi !

Hai cậu bàn bạc "nhất trí quan điểm" xong, hớn hờ lên đường, nhằm hướng phía bắc tiến quân.

Cũng ngẫu nhiên đến buồn cười, cặp trinh sát - đánh giày này lại khéo ghép, nổi rõ hai hình mẫu đối nghịch : Tùng "khềnh" thì bé con, thấp, còi nhất hội, còn Sơn "mặt già" thì khôi phải nói, mặt nhăn nheo, đi lồm khồm, rụt cổ, so vai hết một ông cụ non. Hai cậu tạo thành một cặp "lão - ấu", mà mới thoạt trông, ai cũng ngỡ là hai... chú cháu.

Cặp "lao - ấu" chú cháu phân công nhau, mỗi đứa quan sát một bên hè phố. Đặc biệt chú ý tất cả những ai mặc áo màu nâu, đội khăn màu nâu và các nhà sư trên đường.

Nhưng rồi, hơn một tiếng đồng hồ, vòng qua tới hai cái chợ, mà hai cậu tuyệt nhiên không gặp bóng dáng một nhà sư nào. Tùng "khểnh" đưa tay quạt mồ hôi trán, kéo Sơn "mặt già" ngồi bệt xuống một gốc cây, than thở :

- Quái lạ, hôm nay phải cái ngày gì mà chẳng thấy một ông sư bà sãi nào ra đường cả. Hay là phải hôm bọn "yêu quái" hoành hành dữ quá nên các vị "Đường Tăng" theo Tôn Hành Giả trốn biệt cả rồi (?)... Thôi, giải lao cái đã, tớ mỗi chân quá rồi. Đi người không còn đỡ, lại phải đeo thêm cái hòm gỗ vô tích sự này. Cậu có quen nhà nào gần đây, vào gửi quách hai cái hòm, lúc nào về, vào lấy cũng được !

Sơn "mặt già" phản đối ngay :

- Cậu ăn nói buồn cười, vừa nãy khen "có cái hòm đồ đỡ trợ, đỡ lộ, cái trang tốt"... giờ lại bảo vô tích sự ! Cậu xem Tam quốc nhiều mà không nhớ à, phép dùng binh thiên biến vạn hóa, hư hư thực thực, thực thực hư hư, thay đổi tùy theo tình huống, thế trận, chứ không thể máy móc rập khuôn được...

- Cậu nói thế, là nghĩa gì ? - Tùng mệt mỏi hỏi.

- Tức là biến hóa, thay đổi ! Ban sáng, chúng mình vừa thống nhất không đánh giầy, để có thời gian quan sát. Giờ tình thế khó khăn, quan sát không kết quả, thì lại đánh giầy. Thế mới là "một công đôi việc chứ". Phải tranh thủ và tận dụng thời gian, không làm việc nọ thì làm việc kia, sẵn đồ nghề trong tay mà không sử dụng, lãng phí lắm...

Nghe "mặt già" nói có lý, mới lại tìm kiếm mãi chẳng kết quả, mà không làm việc gì cũng chán. Vốn sẵn tính hiếu động, ngồi một chỗ Tùng không chịu nổi, nên cậu đồng ý ngay, lại chuyển hướng : Đánh giầy ! Hai cậu lại xốc quai, đeo hòm đồ đi tiếp.

Chợt Tùng nghĩ ra điều gì, bảo Sơn :

- Cậu có biết ở những đâu có hàng cơm chay không ?

- Cũng biết, một vài nơi, nghe người ta nói thế... nhưng để làm gì mới được cơ chứ ?

- Đi tìm sư, thì phải đến hàng cơm chay, thế nào chẳng gặp khối...

- Trời đất ơi ! Vua nghiện truyện trình thám như cậu mà cũng ngây thơ đến ngớ ngẩn thế à ! Mình đi tìm "gã tu hành rôm", nghĩa là sư giả, kẻ đội lốt nhà sư mạo danh từ thiện... tóm lại là sư giả, mà sư giả thì thêm cóc gì ăn chay. Muốn tìm bọn này,

thực ra phải đến hàng thịt chó ! Thế mà cũng đòi thám tử với đặc nhiệm...

Tùng "khềnh" nhận ra mình vớ vẩn thật, ngượng ngịu nhận :

- À, ừ, đúng, đầu óc tớ hôm nay thế nào ý, dở hơi thật. Gã tu hành rộm thềm gì ăn chay... Xin lỗi, xin lỗi !...

Từ lúc đó, hai cậu cứ lững thững đi, không nói với nhau câu nào nữa. Đến một quán ăn lớn, phòng rộng thênh thang nhưng không có cánh cửa. Trong phòng kê san sát bàn ăn, bàn nào cũng có khách. Phía quầy ngoài, trên mặt bệ đá men trắng, để la liệt đủ các loại món ăn thượng vàng hạ cám, nghĩa là từ chim quay, gà tần, nai, dê, bê, thỏ cho đến các món sào, nấu, rán, canh, có cả rau muống luộc, cà pháo, muối vừng. Trong bàn cũng đủ bia, rượu, giấy - khăn ăn, gọi gì cũng có. Nhưng ngoài biển chỉ treo cái biển chữ nhỏ xíu "Cơm bình dân". Khách vào ăn dăm ba người, bộp đồng một chút, có thể phải trả tới tiền triệu. Bình dân quái gì mà lại thế. Người ta bảo, loại cửa hàng này có thể gọi bằng hai cái tên "Tránh thuế" hay "thuế tránh" cũng đều được cả. Sơn "mặt già" đứng ở rìa cửa, tiên phong lên tiếng mời:

- Mời chú đánh giày, mời bác đánh giày... Đánh giày nhanh, bóng, bền, đẹp, rẻ đây, xin mời ! Xin mời !

Chưa dứt tiếng rao, đã có một thanh niên đầu bàn ngoài, chắc đang ngồi chờ nhà hàng mang đồ ăn ra, ngoắc tay, nhưng không gọi Sơn, mà gọi Tùng vào.

Cu "khềnh" nhanh nhẹn xông vào, rút đôi dép trong hòm, cậu đã mang sẵn ra, để dưới chân ông khách, rồi thu đôi giày ông vừa tụt khỏi chân, mang ra bên cửa, ngồi thao tác. Sơn "mặt già" không biết ông khách vậy Tùng, lăm bắm : "Cái thằng, chỉ được cái lấu cá. mình cất công rao, có khách, là nó "vô" ngay !".

Sơn "mặt già" lại rao tiếp. Mãi phía đầu bàn trong lại có người gọi vào đánh giày. Sơn cũng chẳng kém Tùng là mấy, nó nhanh nhẹn biểu diễn mọi thủ tục y hệt chú còi lúc nãy, xách đôi giày ra phía ngoài cửa để đánh...

Nhưng, nhà hàng đông, trên đường len ra (cửa đáng tội, đã thành cái lệ, bất cứ trẻ đánh giày nào đến các hàng quán cũng phải làm thế - nghĩa là phải mang giày ra đường, ra vỉa hè mà đánh, chứ không được làm ngay trong quán, vướng chân chủ, khách đi lại (!), bất ngờ Sơn đứng sững người : Thấp thoáng phía bàn bên, cậu ta nhìn thấy một cái gáy cạo nhẵn thín, có một cục mụn ruồi đen sì mọc đúng giữa.

Cứ thế, xách đôi giày da trên tay đứng ngẩn tò te một lúc giữa đám đông, "mặt già"

không biết nên xử trí ra sao. "Đặc điểm đúng hệt gã tu hành róm mà Mèo Con cung cấp, chỉ khác, người kia tóc tai phía trên mọc dài lờm chờm, không mặc áo nâu của nhà sư mà vận đồ thường dân", Sơn vừa từ từ bước ra cửa vừa suy nghĩ, "nhất định phải tìm cách kiểm tra lại mới được".

Ra đến đường, Sơn "mặt già" chọn một khoảng hè còn trống ngoài gốc cây, đặt hòm đồ và đôi giày xuống, chuẩn bị thao tác như bất cứ trẻ đánh giày nào. Nhưng trong đầu cậu, không còn đâu chỗ để nghĩ đến xi với bàn chải nữa. Chợt Sơn vội để tất cả đồ nghề và đôi giày xuống hè, đứng lên vội vã quay vào hàng ăn. Tới chỗ ông khách vừa thuê đánh giày, chân vẫn còn đi đôi tất xỏ tạm vào chiếc dép chạt của cậu, Sơn "mặt già" lễ phép hỏi, trong khi mắt cậu vẫn liên tục nhìn sang cái gáy nhẵn bàn bên :

- Chú ơi, cháu quên chưa hỏi, chú đánh xi... đen hay xi nâu ạ ? (nói xong, cậu mới biết thật là một câu hỏi cực kỳ ngớ ngẩn).

Ông khách đang cầm đũa, quay ra khó chịu :

- Mày... có dở hơi không đấy mà hỏi thế? Giày của tao giày đen, không đánh xi đen thì xi gì ?...

Sơn làm bộ vâng dạ, bước ra, nhưng lần này cậu đi vòng về phía trước bàn người gáy nhẵn để quan sát kỹ hơn. Đó là một người

trạc tuổi trung niên, mép, cằm cao nhẵn nhụi, hai chỗ tóc mai ở thái dương cũng cao trắng, đôi lông mày rậm, chân đi đất. Dưới chân bàn, hành lý mang theo có một cái bị còi lép kẹp. Sơn tiến lại gần hơn, kia, miệng cái bị thò ra một miếng vải nhàu nhĩ màu nâu. Trên bàn ăn, trước mặt người gáy nhẵn, ngổ ngang nào rau húng, ớt, mắm tôm và một đĩa thịt chó đã ăn gần hết. Phía giữa bàn, còn để vỏ một chai rượu 33 cũng đã hết và cái chén con. Người khách đang xia răng.

Sơn "mặt già" lại trở ra chỗ hòm đồ, nó ngồi xuống, nhưng không phải để đánh giày. Cậu móc túi lấy cuốn sổ con, nhắm nước bọt ngón tay lật nhanh mấy trang xem lại. "Tất cả đều đúng như đặc điểm nhận dạng mà Tuyết đã nói. Chỉ còn hai điểm cần xác định thêm là : "tiếng nói ồ ồ, trầm" và "cổ tay có vết xăm ở chỗ đeo đồng hồ, hình mũi tên xuyên qua trái tim và chữ Hận đời". Gấp, vội cuốn sổ, Sơn quyết định thật nhanh, "phải khẩn trương, hấn đã ăn xong rồi, chậm là hấn biến mất toi thì đang đánh giày khó xử lý lắm !". Nghĩ thế, cậu xách đôi giày vẫn chưa hề đánh, rảo bước vào chỗ ông khách thuê lúc này :

- Chú ơi, cháu vẫn quên chưa hỏi, chú đánh xi Thái hay xi Tàu ạ ?

- Trời ơi, mày vẫn chưa đánh à ? Xi Thái ! Nhanh lên...

Sơn đặt đôi giày xuống chân ông khách:

- Chú thông cảm và vui lòng vậy, cháu không có xi Thái, chỉ có xi Tàu rẻ thôi, cho cháu xin lại đôi dép...

- Thì tàu tẻ gì cũng được, làm đi !...

- Cả xi Tàu cháu cũng... vừa hết ạ.

Ông khách xỏ chân vào đôi giày, đá đôi dép ra phía Sơn, cầu nhàu :

- Thật không thể hiểu được bọn này, thế mà cũng đòi đi kiếm tiền ! Đánh giày mà như mày thì chết đói, con ạ !

"Mặt già" chỉ cần có thế, nó vô lấy đôi dép, đi vòng ra. Vừa lúc người nhà hàng đang tính tiền cho ông khách gáy nhẵn :

- Cửa ông : thịt chó luộc, dưa mặn, rượu... tất cả hết 38 ngàn...

- Có thể thôi à, thịt chó hàng "bình dân" có khác, rẻ thật !

Sơn giả vờ cúi xuống xắn quần, lắng tai nghe. "Giọng hần cũng ô ô, ồm ồm. Để xem cổ tay nữa..." Cậu tiến lại bên bàn ông gáy nhẵn, đúng lúc hần đang rút tiền trả. Nhưng nhanh quá, vả lại tay y ngửa ra đưa tiền, nên rất khó quan sát. Sơn chạy biến ra chỗ Tùng, cu cậu vẫn đang cặm cụi bơi xi, cúi xuống nói thật nhanh : - Đối tượng xuất hiện rồi ! Chuẩn bị xuất phát ngay !

Tùng chưa kịp quay lên hỏi lại, đã thấy "mặt già" đang cuống quýt thu xếp hòm đồ, vẻ mặt nghiêm trọng lắm. Cậu vẫn chưa hiểu thế nào, "nó tìm ra gã sư ở đâu mà nhanh thế, mình ngồi đây cũng đã quan sát khắp lượt các bàn, có thấy cái áo nâu, khăn nâu nào đâu. Cu út còn đang lưỡng lự chưa biết thực hư ra sao, thì Sơn "mặt già" giục :

- Nhanh lên ! Giã giày luôn, kéo nó đi mất bây giờ...!

Vừa lúc ấy, một người khách đeo kính đen từ trong hàng bước ra, chân đi đất, tay cắp bị. "Mặt già" nhìn Tùng ra hiệu "nó đấy" rồi cứ thế một mình bám sát người kia...

Tùng "khểnh" lúc này mới cuống lên, ôm đôi giày chưa kịp đánh bóng vào chỗ ông khách, không nói không rằng, ngồi thụp xuống, đặt đôi giày trên đất, tay tóm bàn chân ông khách, xỏ vào từng chiếc một, thu lại đôi dép, quay ngoắt ra... Ông khách, chắc liếc thấy đôi giày vẫn xin xin, chẳng bóng tí nào, gọi giật lại :

- Đánh thế này à ?

Tùng vừa thu dọn, vội vã khoác hòm đồ, mắt nhón nhác nhìn theo "mặt già", nói với vào :

- Cháu mới kịp bôi xi, chưa đánh bóng... Nhưng phải đi ngay đây... Cháu không lấy tiền đâu...

Nói rồi cậu hấp tấp bước đi, đuổi theo ông đồng nghiệp đang khoác hòm đi trước. Người khách xỏ lại đôi giày, lăm lăm :

- Thật chẳng hiểu ra sao cả. Lũ nhóc bây giờ bí hiểm lắm.

86

THEO DẤU XE XÍCH LÔ

Khi Tùng "khểnh" bám theo kịp Sơn "mặt già", thì cũng là lúc gã xách bị đi trước đứng ở mép hè gọi xe xích lô. Sơn nói thật nhanh :

- Tinh cờ, tớ nhận ra cái cục mụn ruồi đen sau gáy hắn. Tiếng nói cũng y như Tuyết Mèo Con mô tả. Khả nghi lắm. Cần phải theo dõi tiếp. Có cái bị rất đáng ngờ. Lại đi chân đất. Cứ cho là cái mụn ruồi đen là sự trùng lặp ngẫu nhiên ở một người khác, mà tớ thấy tên này mắt cứ lăm lét, rất gian. Ta chỉ còn xác định nốt cái cổ tay trái, nếu có vết xăm ở chỗ đeo đồng hồ, là đích thì

nó rồi. Bây giờ tiếp tục bám đuôi, nếu nó đi xích lô, mình chạy...

Sơn vừa nói xong, thì tên gáy nhẵn đã ngồi lên xích lô, chiếc xe bắt đầu đi. Thế là chẳng ai bảo ai, hai cậu co cẳng chạy ma-ra-tông trên vỉa hè, giữ cự ly cách chiếc xích lô độ 20 mét.

Chiếc xe rẽ hết phố nọ sang phố kia, làm hai chàng trinh sát đến mỗi ngã tư cứ nhớn nhác phán đoán. Mồ hôi đã bắt đầu thấm ướt lưng áo. Sơn "mặt già" đã thờ ra đằng tai, quay sang nhìn, thấy Tùng cũng hớn hớn, động viên :

- Thế mới biết, mình tập võ và chạy buổi sáng, bổ ích thật. Nếu không thường xuyên rèn luyện, gặp tình huống thế này, làm sao chạy nổi...

Vừa đến ngã tư, may sao đèn đỏ, xe cộ phải dừng lại. Hai trinh sát cũng được giải lao chút ít. Tùng nói thật nhanh :

- Cái hòm đồ vương quá, tiêu hao năng lượng không cần thiết, tớ với cậu tìm chỗ giấu ở đâu, về lấy sau...

- Giữa phố thế này, làm gì có chỗ giấu...

- Ở đâu cũng được. Nhanh lên. Ai người ta lấy mấy cái đồ đánh giày làm gì... - Tùng giục giã, rồi nghĩ rất nhanh, kéo Sơn "mặt già" ra gần cái cột đèn bê tông - Đây, có chỗ rồi, để tớ gửi "ông cột đèn" vậy. Tất cả cho vụ án mà.

• Nói rồi Tùng thoắt leo lên mấy cái lỗ cột đèn bê tông, tụt quai hòm đồ, để vào một khoang lỗ trên cao. Xong, nó đưa tay với xuống, bảo "mặt già" : "Đầu, đưa nốt của cậu đây, mau lên, đèn xanh đến nơi rồi !".

Thế là hai hòm đồ đánh giày được gửi "ông cột đèn" đúng theo cách nói của chú út. Mỗi hòm một khoang. May mà bữa nay, cái biển viết dòng chữ "Chúng cháu làm kế hoạch nhỏ ngày chủ nhật" chúng không mang đi (vì Tùng lý lẽ : chúng mình đi vào ngày thứ ba cơ mà, chủ nhật đâu !), chứ không thì người qua đường nhìn thấy, phải buồn cười lắm.

Đèn xanh ! Chiếc xích lô đi tiếp. Hai trinh sát trút bỏ được hòm đánh giày, chạy có phần nhẹ nhõm và đỡ mệt hơn. Nhưng quá lạ, thằng cha này thuê xe đi đâu mà đi hoài đi hủy vẫn chưa tới nhỉ. Tùng quay sáng "mặt già" :

- Chẳng lẽ cứ chạy thế này mãi à ?

- Biết làm sao. Cứ cho là cuộc xe dài nhất từ đầu tỉnh đến cuối tỉnh là cùng chứ gì. Vẫn chạy ngon.

- Phải nghĩ cách nào đi, đã đành vẫn chạy được, nhưng đến nơi nó xuống xe, mình đến xiêu luôn mất...

- Có cách nào bây giờ ?

- Hay là thế này, vừa chạy vừa nghĩ xem quanh đây có nhà ai quen không, vào

mượn xe đạp ! Vả lại, tớ vẫn thấy chưa chắc ăn thế nào ấy. Mình chưa có đủ cơ sở để kết luận chắc chắn hẳn là gã tu hành rởm, mà phải bỏ công sức chạy đua với nó thế này, vô lý quá. Nhớ tới nơi lại không trúng, có phải phí công không... Nếu mượn được xe đạp, một thằng bám theo, liên lạc về bằng điện thoại công cộng, gọi đến nhà Minh "tổ cú"; còn một thằng mau chóng chạy về "điểm hẹn", báo cho bọn nó biết để phối hợp tác chiến. Thế là thượng sách nhất...

- Nhưng tớ chẳng quen ai ở quanh đây cả, biết mượn xe đạp ở đâu bây giờ ?...

Lại vừa lúc đến một ngã tư. Đèn đỏ. Dòng người xe dừng lại trước hàng đèn. Chợt Tùng reo lên :

- Đây rồi ! Cậu được ước thấy rồi, đúng là có quý nhân phù trợ. Đợi tớ một lát nhé... Cường, Cường ơi !

Nói rồi Tùng chạy lao ra dòng xe trước hàng đèn, len đến một cậu bé đi chiếc xe đạp mi-ni màu nho, vô vấp tóm ngay lấy tay lái xe của nó, nói mấy câu, rồi rút trong túi ra một tờ bạc, nhét vào túi áo nó. Cậu kia cười, lặng lẽ và nhiệt tình nhảy xuống, đưa ngay xe đạp cho cu "khềnh". Đèn vẫn đỏ. Tùng cho xe vượt lên, dắt ngang qua đầu dòng xe, qua cả chiếc xích lô chở tên gáy nhẵn, đi lại phía "mặt già". Sơn hỏi luôn :

- Ai đấy ? Cậu thuê xe à ?

- Cường đấy, thằng Cường cho Hải "cà nhắc" mượn xe vụ nó trốn lột tiền của cậu năm ngoái ấy, không nhớ sao ?

- À, thế à, nó đấy à, tớ chỉ nhớ mặt thằng Hải thôi. Thế cậu bảo nó cái gì mà mượn được xe luôn thế ?

- Đơn giản, đưa tiền bảo chịu khó đi xe ôm hoặc xe buýt mà về, đưa tớ mượn xe, đang cần một việc tối quan trọng... Thế là xong liền. Thôi bây giờ tớ đạp theo nó, cậu phóng về ngay đi, cũng sắp đến giờ tập kết trưa rồi đấy. Bảo Mèo Con đến nhà Minh "tổ cú" chờ điện thoại. Tin tức 'cụ thể thế nào tớ sẽ vào trạm điện thoại công cộng báo về. Nhớ bảo bọn nó chuẩn bị sẵn phương tiện "cơ giới", cần là có thể lên đường ngay đấy. Đi đi, đèn xanh rồi !...

*

Sơn "mặt già" ngược đường, phóng chạy về, còn nhanh hơn lúc nãy, vì chẳng phải bám theo "mục tiêu" nào mà giữ cự ly cả. Cậu có linh cảm, gã nọ chính là kẻ tu hành rởm mà cả bọn đang tìm, tuy vẫn còn có điểm các cậu chưa xác định nổi. Qua khúc phố cũ, vốn tính cẩn thận, Sơn "mặt già" vừa chạy vừa ngược mắt nhìn lên cây cột

đèn bê tông, chỗ các cậu tạm gửi đồ nghề đánh giày, định bụng sẽ khoác cả hai hòm mang về luôn. Nhưng ôi thôi, chỉ thấy hai lỗ khoang "ông cột đèn" trống huyệt, hai cái hòm đồ đã không cánh mà bay từ lúc nào. "Mặt già" tung hứng mấy giây, tiếc ngẩn tiếc ngơ, lẩm bẩm : "Thà mỗi đứa "làm" một đôi lúc sáng, còn gỡ được 4 nghìn ! Chẳng biết gã gáy nhấc có mụn ruồi kia thật giả thế nào, chứ cứ cho là đích thị tên sư róm thật chẳng nữa, thì mình phải trả giá... đắt quá !".

Trong khi đó, Tùng "khénh" đã ung dung trên chiếc xe mi-ni. Vừa chạy một thôi đứt hơi, giờ được cưỡi xe, bám mục tiêu bằng cơ giới, thật là nhàn hạ và cơ động. Đúng là phương tiện kỹ thuật hiện đại quan trọng thật. Tùng bật cười khi nghĩ rằng : chính chiếc xe này, xưa tên gian đã mượn để đi trấn lột, giờ thì "trình sát đặc nhiệm" cũng lại mượn để đi bắt kẻ gian. Tóm lại, mọi phương tiện, vật chất trên đời, bản thân nó chẳng xấu xa tội tình gì, mà tự trung mọi định kiến, đánh giá lại phụ thuộc vào người sử dụng nó.

các cậu chạy bộ theo thấy nó đi nhanh thế, mà bây giờ đạp xe theo, sao nó cứ đi chậm rì thế không biết. Tùng kiên trì bám sát, chờ thời cơ "khám phá" cái cổ tay của kẻ du hành kia.

Và rồi, thời cơ cũng đã đến. Gặp một ngã tư, không có đèn tín hiệu giao thông. Người khách giờ tay trái vừa để xin đường, vừa như muốn bảo chủ xích lô, bàn tay dùi đục, chuối mẩn cứ vậy vậy... Tùng chớp thời cơ, đạp dấn lên sát bên. Cậu chỉ còn kịp kim mình để không reo lên thôi : trên cổ tay ông khách, đúng chỗ đeo đồng hồ, một vết xăm lộ rõ, hình cái mũi tên xuyên qua quả tim và hai chữ "Hận đời" cậu còn kịp đọc được.

Làm thế nào bây giờ ? Đúng là nó đây rồi. Dừng lại gọi điện thì chưa kịp trạm điện thoại, mà nếu có thì trong thời gian gọi điện chiếc xe sẽ đi mất. Tùng suy tính thật nhanh rồi, bất ngờ vọt xe lên phía trước một đoạn xa, nghĩ bụng : "phải lợi dụng đoạn đường không có ngã tư, có chậm một tí còn có thể đuổi theo mục tiêu được !" Cậu đi thêm quãng nữa, thì gặp một trạm điện thoại công cộng, vội vàng phanh xe dựng vào gốc cây chạy vào, mắt nhìn lại ước lượng cự ly chiếc xích lô để tính thời gian. Vội vã nói với người chủ nhà :

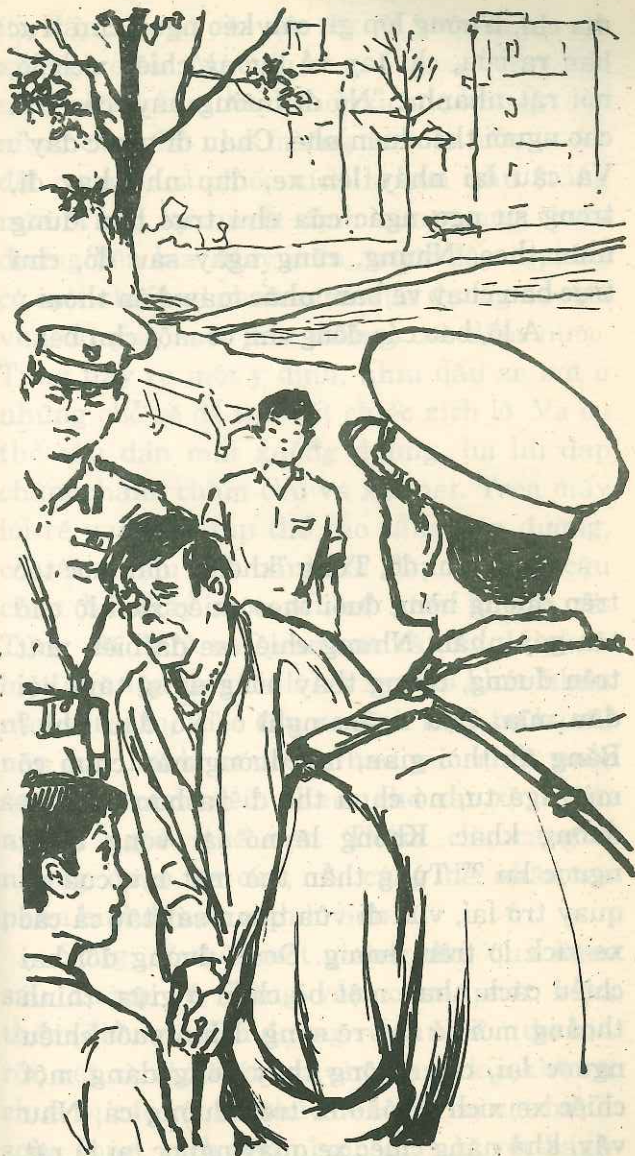
- Cho cháu gọi điện thoại !...

Tùng đến ngay bên máy, bấm số nhà Minh "tổ cú". Đầu dây bên kia, tiếng u...u... kéo dài - không có ai cầm máy. Sốt ruột quá, giờ này mà không liên lạc được thì gay. Tùng đặt máy xuống. Lại cầm lên, bấm số lần nữa. Mấy giây chờ đợi căng thẳng. Rồi có tiếng "A lô, ai đấy ? - tiếng bé Long, em thằng Minh. Tùng vội vã nói ngay :

- Bé Long đấy à ? Anh đây, anh Tùng "khềnh" đây. Nhấn ngay lập tức cho anh Minh hộ anh nhé, ngay lập tức. Đã tìm thấy kẻ gian. Hiện anh đang trên đường Giảng Võ, đến ngay... Nhắc lại đi... lần nữa. Đúng rồi. Tìm anh Minh nhấn ngay lập tức nhé. Cảm ơn em !

Tùng vội vã trả tiền, rồi phốc lên xe, đạp thực mạng. "Mục tiêu" vẫn chưa mất, chiếc xích lô vẫn bò trên đường. Tùng chợt nhìn thấy tấm biển "Trụ sở công an phường", cậu tính chuyện phải đồng thời báo ngay cho các chú công an, để các chú ấy giúp đỡ bắt tên sư rôm. Thế là cụ "khềnh" dừng ngay lại, vội vã lao thẳng vào bàn trực ban, có một chú đang ngồi ghi chép gì đấy.

Nói rất nhanh, vắn tắt và gãy gọn, tuy vừa nói vừa thở dốc, Tùng "khềnh" nhấn mạnh tính chất khẩn cấp của tình huống, không thể để kẻ gian trốn thoát, yêu cầu các chú khẩn trương giúp đỡ... mọi chuyện sẽ trình bày sau. Rồi chẳng kịp khai tên tuổi,

địa chỉ, trường lớp gì, cậu kéo ngay chú trực ban ra cửa, chỉ tay về hướng chiếc xích lô, nói rất nhanh : "Nó đi hướng này, các chú cho người theo luôn nhé. Cháu đi trước đây". Và cậu lại nhảy lên xe, đạp như bay đi, trong sự ngỡ ngàng của chú trực ban đứng nhìn theo. Nhưng, cũng ngay sau đó, chú trực ban chạy về ban, nhắc máy điện thoại :

- A lô, báo cáo đồng chí, có một chú bé...

*

Trong khi đó, Tùng "khềnh" đạp học tốc trên đường hòng đuổi theo chiếc xích lô chở tên gáy nhẵn. Nhưng chiếc xe đã biến mất trên đường, chẳng thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa. Cậu ngẫm nghĩ : "Nó đâu nhỉ ? Bằng ấy thời gian, mà đường này chưa có một ngã tư, nó chưa thể đi xa hơn hoặc rẽ đường khác. Không lẽ nó lại vòng quay ngược lại ?" Tùng thần thờ một lát, cua xe quay trở lại, vừa đi vừa quan sát tất cả các xe xích lô trên đường. Đoạn đường đôi hai chiều cách nhau một bờ chắn ở giữa, thỉnh thoảng mới có chỗ rẽ sang. Nhìn suốt chiều ngược lại, cậu không thấy bóng dáng một chiếc xe xích lô nào đi trên đường cả. Như vậy, khả năng chiếc xe quay ngược lại là rất

ít. Vậy thì nó rẽ vào đâu ? Hay là nó đã xuống xe rồi. Mà nếu có xuống xe, thì mình cũng phải nhìn thấy chiếc xích lô không chứ, mình còn nhớ như in ông xích lô mặc áo bộ đội cơ mà, cả chiếc xích lô sơn nhũ trắng nữa. Tùng lại quyết định quay sang chiều đường bên kia. May mắn, trước đây ít phút, có một chiếc xe phun nước rửa đường nào đó vừa đi qua, suốt mặt đường ướt đầm nước. Tùng nảy ra một ý định, nhìn dấu xe ướt ở những chỗ rẽ để tìm vết chiếc xích lô. Và cứ thế cậu dán mắt xuống đường, lùi lùi đạp chậm chậm, chăm chú và xét nét. Trên mấy lối rẽ vào khu tập thể cao tầng bên đường, có rất nhiều vết bánh xe đạp, nhưng cậu chưa hề thấy một vết xe xích lô nào cả. Tùng đã để ý và quan sát rất kỹ để phân biệt dấu lốp xe xích lô và xe đạp khác nhau như thế nào, theo cậu xe xích lô có ba bánh, nên hai bánh xe trước bao giờ cũng song song và cách đều nhau, cho dù xe có đi ngoằn ngoèo thế nào. Thậm chí, càng ở những đoạn xe cua, rẽ, càng dễ nhận và phân biệt dấu xe xích lô hơn.

Song, đi suốt một quãng dài, qua năm sáu đường rẽ, Tùng vẫn chưa phát hiện thêm điều gì. Đến đường rẽ thứ bảy, thì kia rồi, vết xe còn mới nguyên, chưa kịp khô và chưa bị các vết xe khác đè lên. Hai vết bánh song song, cách đều nhau, giữa là vết bánh

xe sau. Cho dù chưa thể đảm chắc đó là chiếc xích lô chở gã tu hành róm, nhưng cậu phấn khởi hẳn lên, quật ngay xe đạp vào đường ấy. Đành truy tìm theo phương pháp tù mù, cậu may vậy...

87

CHIẾC CẦN CẦU LỘT MẶT NẠ KẸ TU HÀNH RÓM

Cùng trong thời gian ấy, tại nhà Minh "tổ cú", bảy trình sát nhà ta đã tê tịu đầy đủ, sốt ruột chờ tin tức của cu út "khểnh". Oái oăm thay, bé Long khi nhấn lại cho ông anh lời Tùng nhấn, lại quên khuấy mất cái tên Giảng võ, mặc dù trước đó, Tùng đã cẩn thận bắt cậu bé nhắc lại đến ba lần nội dung lời mình nói. Minh sốt ruột hỏi lại bé Long :

- Em thử nhớ lại lần nữa đi, anh Tùng bảo hiện giờ anh ấy đang ở đâu ?...

- Em quên rồi ! Chỉ nhớ anh ấy bảo đã tìm thấy kẻ gian thôi...

Minh vò đầu bứt tai mà không câu nổi với cậu em. Mèo Con động viên cả bọn :

- Các cậu cứ bình tĩnh, kiên nhẫn chờ đợi. Thế nào cậu ấy cũng điện về lần nữa. Tớ biết, tính Tùng "khểnh" là chắc chắn và cẩn thận lắm. Tất cả cứ tư thế sẵn sàng đi. Có lệnh là lên đường ngay.

Những phút lửa đốt trong bụng lại tiếp tục. Sơn "sợ" tranh thủ hỏi Tuyết Mèo Con và Sáng "lợn" :

- Trong khi chờ đợi, để khỏi sốt ruột, tớ muốn hỏi các cậu, hôm đi pích-ních các cậu làm thế nào mà xe bỗng nặng thế ? Còn chuyện các cậu nói "vận công để tăng sức nặng" cũng đúng, trong võ thuật có đấy, nhưng phải là bậc cao thủ thâm hậu võ công lắm mới thực hiện nổi, khổ công tập luyện ít cũng phải 15 năm mới làm được. Thế các cậu làm thế nào ?

Mèo Con cười, hai cái lúm đồng tiền hằn lên :

- Đơn giản lắm ông võ sư ạ, chẳng có vận công vận cán gì cả. Chúng tớ bàn nhau... bóp mớm phanh xe đạp lại. Thế thôi!

Cả bọn trợn mắt nhìn nhau. Quả là cô nàng đa mưu lấu cá. Bỗng ngay lúc ấy, có tiếng chuông điện thoại réo. Mèo Con tranh ra cầm máy.

Đầu dây bên kia, giọng Tùng "khểnh" khăn cặp :

- A lô ! Mèo Con đây à, Tùng "khểnh" đây. Tên gian đã được xác định, hiện đang ngồi trên ghế đá bên hồ Giảng Võ, lộ nguyên hình gã tu hành rởm. Tớ cũng đang ở đây. Đề nghị tập trung lực lượng đến ngay. Nhớ mang theo hộ 1 cái cần câu có lưỡi câu chùm. Hết sức khẩn trương nhé. Bye ! Bye !

*
* *

Mời các em đón đọc tập tiếp theo :

"NƠI TÀU LỤN GÂY CÁNH"

MỤC LỤC

81- Nỗi lo của chú còi "khểnh"

82- Ý nghĩa của bữa tiệc bánh khúc

83- Cách điều tra của Mèo Con

84- Bí mật của cuộc pích-ních

85- Sự cố đầu ngày đánh giày của "mặt già" và cu út

86- Theo dấu xe xích lô

87- Chiếc cần câu lột mặt nạ kẻ tu hành rởm

CÙNG CÁC EM

Thể theo yêu cầu của nhiều em, NXB xin thông báo thứ tự tên của bộ truyện để các em tiện theo dõi và tìm đọc :

Quyển 1 - Lễ nhập môn

- 2 - Cán sự hóa ra tay
- 3 - Nét chữ lạ trong hòm thư lưu
- 4 - Tên "phù thủy đổi đèn"
- 5 - Phá án trên bãi biển
- 6 - Tìm kiếm "xưởng âm phủ"
- 7 - Vụ án cái mặt nạ
- 8 - Bí mật trong cái mê chim
- 9 - Nữ trinh sát giấu tài
- 10 - Kẻ mạo danh từ thiện

Và các tập tiếp theo NXB sẽ lần lượt thông báo sau để các em đón đọc.

NXB HÀ NỘI

HÒM THU ĐẶC NHIỆM C21

Hòm thư Đặc nhiệm C21 đã nhận được rất nhiều thư hoan nghênh và góp ý từ nhiều địa phương trong cả nước của các em có tên sau đây :

- **Trương Bá Quý**, đội 9, xóm Đông, Lê Mật, Việt Hưng, Gia lâm, Hà Nội (lớp 8).
- **Vũ Hồng Hạnh**, **Nguyễn Hồng Anh**, số 4 Ngõ Sĩ Liên
- **Đào Thu Huyền**, 23 Phạm Hồng Thái, thị xã Sơn Tây, Hà Tây.
- **Thùy Trang**, 300/4, Hùng Vương, Pleiku.
- **Trương Thu Trang**, lớp 10P trường Mari Quyri, Hà Nội.
- **Đỗ Thị Kiều Oanh**, (lớp 10) đường Cù Chính Lan, khu chợ cũ, thị trấn Cổ Lễ, Nam Ninh, Nam Hà.
- **Nguyễn Thị Thắm**, **Nguyễn Thị Lan Phương**, **Phạm Thị Thu Hương**, lớp 11C7 trường PTTH Hà Huy Tập, TP Vinh, Nghệ An.
- **Nguyễn Thị Thu Hằng**, 368 đê Tiền Phong, phường Năng Tĩnh, TP Nam Định, Nam Hà.
- **Bùi Bích Hoàn**, 14 tuổi, lớp 8B1, trường PTCS Lê Lợi, Ngô Quyền, Hải

Phòng, nhà số 1 lô B62, khu Đ1 Cát Bi, quận Ngô Quyền, Hải Phòng.

- **Trần Thị Hằng**, xóm 1 nông trường Trung Dũng, thị xã Đồ Sơn, Hải Phòng.

- **Mai Văn Hiếu**, lớp 8P2 trường THCS Việt-An, Thanh Xuân, Hà Nội.

- **Trần Thị Thoa**, số 1 ngõ 27 cụm 3, quận Ngô Quyền, phường Đông Khê, Hải Phòng.

- **Nguyễn Thị Bảo Thanh**, 14 Tôn Thất Dạm, Ngô Quyền, Thái Bình, Q1

- **Hoàng Thu Hương**, lớp 8P2, trường PTTH Ngô Quyền, quận Lê Chân, Hải Phòng.

- **Một em quên viết tên**, ở 20B - C3 tập thể Tân Mai, Hà Nội.

- **Trần Bích Vân**, 14 tuổi, lớp 8 A trường THCS Vĩnh Tuy, Thanh Trì, Hà Nội.

- **Nguyễn Hoài Thu**, lớp 9 toán trường chuyên, Hoài Đức, Hà Tây, xóm Đình Đan, xã Dương Liễu, Hoài Đức, HT.

- **Nguyễn Thu Hương**, tổ 2 nhà 037 Nguyễn Quang Bích, đường Nguyễn Huệ, Lào Cai.

(Còn nữa)

NHÓM ĐẶC NHIỆM NHÀ C21

Bộ truyện dài nhiều tập

Tác giả : LÊ TẤN HIỂN

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

4 Tổng Duy Tân - Hà Nội

Tel : 8.252916 - 8.257063

Chịu trách nhiệm xuất bản :

ĐỖ NINH

Biên tập : **PHẠM QUỐC TUẤN**

Bìa và minh họa : **LÊ VĂN HIỆP**

Trình bày vi tính : **OANH ANH**

Sửa bản in :

Tác giả
